

บทนำ

“สวัสดีค่ะท่าน”

หญิงสาวรูปร่างเพรียว บุคลิกคล่องแคล่ว ยกมือไหว้ชายวัย หกสิบเศษผู้มีรูปร่างอ้วนท้วมอย่างนอบน้อม อีกฝ่ายนั่งรับประทาน อาหารที่โต๊ะกลมในห้องรับรองซึ่งแยกเป็นสัดส่วน เขายกมือรับไหว้ แล้วยิ้มให้เธอ เป็นยิ้มที่แสดงให้เห็นถึงความสนิทสนมคุ้นเคย

เบื้องหลังโต๊ะรับประทานอาหารบนภัตตาคารจีนย่านเยาวราช คือ ชายหนุ่มวัยฉกรรจ์นับสิบคน บ่งบอกว่าชายสูงวัยผู้นี้เป็นผู้มีอำนาจ กว้างขวาง

“สวัสดีคุณน้าสาว กำลังรออยู่เลย”

“มีอะไรให้รับใช้คะท่าน”

“นั่งก่อนสิ”

เหมือนมาลีนั่งลงบนเก้าอี้ที่ว่าง ใบหน้าสรวลพอบประมาณแต่งแต้มเครื่องสำอางไว้อย่างพิถีพิถัน เธอฉีกยิ้มกว้างจนดวงตากลมโต ยิบยิบ

“วันนี้วันหยุด ท่านยังออกมาทำงานเพื่อพี่น้องประชาชน เน้นอวย แ่เลยนะคะท่าน”

“เหนื่อยยังไงผมก็ทนได้ เข้ามาทำงานตรงนี้ย่อมต้องเห็นแก่

ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าความสะดวกสบายส่วนตัวอยู่แล้ว”

“ดีใจแทนพี่น้องคนไทยที่ได้ ส.ส. มีคุณธรรมสูงส่งอย่างท่าน
เข้ามาทำงานนะคะ”

“เฮ้อ! แต่ถึงผมจะทำงานเหน็ดเหนื่อยยังไง ความดีก็คงไม่
ประจักษ์หรือไข่ม้อย ถ้าหากว่าไม่มีนักข่าวอย่างพวกคุณ” ส.ส. สุชาติ
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคพิทักษ์ราษฎร์ส่งซองสีขาวใส่มืออัน
ขาวสะอาดของเหมือนมาลี

เธอรับแล้วยัดลงกระเป่าอย่างไม่กระดากอายหรือมีความ
คลางแคลงใจใดๆ เลยทั้งสิ้น อันที่จริงเรียกว่าเป็นความเคยชินก็ว่าได้
เหมือนกับกินข้าว ล้างหน้า แปรงฟัน ไม่เห็นว่าจะต้องกระดากตรงไหน

“ดิฉันจะนำเสนอข่าวท่าน ส.ส. ค่ะ”

“ขอบคุณมาก คุณนักข่าว”

**บทสนทนาจบลงอย่างรวดเร็ว กระชับ ได้ใจความ และ
บรรลุลักษณะประสงค์ของทั้งสองฝ่าย**

เหมือนมาลีที่สวมกางเกงยีนทะมัดทะแมงเดินด้วยท่วงท่าที่เต็ม
ไปด้วยความมั่นใจออกมาจากภัตตาคาร ใบหน้าสวยเก๋มีรอยยิ้มผุดพราย
เธอก้าวเดินตรงไปยังรถเมอร์เซเดส-เบนซ์ เอกลาส สนนราคาสองล้าน
ต้นๆ ที่เธอ...เข้ามาขับ

‘รสนิยมสูง...รายได้ต่ำแล้วยัง...ใครแคร์’

คิดแล้วก้าวขึ้นรถ แต่ยังไม่ทันได้สตาร์ทเครื่อง เสียงโทรศัพท์
ก็ดังขึ้นเสียก่อน เพราะอากาศอบอ้าวเธอจึงกดปุ่มสตาร์ทให้แอร์ทำงาน
ก่อนที่จะกดรับสายผ่านบลูทูท

“ว่าไงคะบอส”

“คุณอยู่ที่ไหน”

“มาทานข้าวค่ะ นี่มันเวลาพักกลางวันนะคะ บอสคงไม่ใช้งาน

แยมตอนนี้หรือก๊อชั่มัยคะ” เหมือนมาลีไม่บอกความจริงทั้งหมดว่า
แท้จริงแล้วเธอกำลัง ‘รับงานนอก’

“เพราะถ้าผมใช้งานคุณตอนพักกลางวัน คุณจะฟ้องกระทรวง
แรงงานอย่างนั้นไหม๊คะ”

“เปล่าคะ ฟ้องไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร แต่แยมจะแอบอส ไม่ให้
บอสที่ขึ้นในสังคมเลย” นักข่าวสาวผู้มีปากกาเป็นอาวุธกล่าวโดย
ไม่สนใจว่าคนที่ตัวเองกำลังข่มขู่เป็นเจ้านาย

...เพราะมีแต่มีต่อเธอจึงกล้าพูด

หญิงสาวไม่รู้เลยว่าอีกฟากหนึ่งของสายสนทนา สหสวรรษ
กำลังทำปากขมุขมิบด่าเธออยู่

‘อี-ดอ!’

“บอส ทำไมเงียบไปล่ะคะ”

“เออ! ผมรู้เรื่องนั้นดีอยู่แล้วแยม คุณเป็นนักข่าวเบอร์หนึ่งของ
ช่องเรา ไม่มีใครกล้าแตะคุณอยู่แล้ว”

“ประชดอีกสินะคะ”

“เอาน่า” ปลายสายทำเสียงจ๊กจ๊กในลำคออย่างรำคาญ แต่ก็
ต้องสะกดกลัณอารมณ์ “อย่าเพิ่งเถียงกันอยู่เลย ตอนนี้มีข่าวใหญ่ คุณ
ควรรีบไปเดี๋ยวนี้เลย”

“เรื่องอะไรคะบอส”

“คนร้ายปล้นธนาคาร จับตัวประกัน พักดส่งให้ในไลน์”

แม้จะเป็นเรื่องน่าตื่นเต้น แต่สหสวรรษอยู่ในวงการข่าวมาเกิน
ยี่สิบปี ความตื่นเต้นกับข่าวใหญ่ของเขาจึงน้อยกว่าคนปกติไปมาก
เหมือนมาลีกดเข้าแอปพลิเคชันไลน์ เธอกดชื่อของสหสวรรษที่อยู่
ด้านบนสุดแล้วเปิดให้ค้นหา

เหยี่ยวข่าวสาว...ไม่ใช่สิ!

ต้องเรียกขานเธอด้วยนามอันแท้จริง

‘นักข่าวสาวแสนสวย...กวางแห่งปายุติธรรม’ พร้อมลุย

สองปีก่อน

ในใจกลางชุมชนแออัดแห่งหนึ่งหญิงสาวรูปร่างปราดเปรียวสวมเครื่องแต่งกายทะมัดทะแมงยืนเหนือแทกพลั๊กท่ามกลางไอแดดร้อนของเมืองไทย กลิ่นเหม็นของขยะและท่อน้ำลอยมาเตะจมูก ขณะที่เสียงโหวกเหวกของคนที่บ้านเรือนติดกันชนิดหลังคาซ้อนหลังคาพังไม่ได้ศัพท์

“น้อง จะเข้ามัย” ชายร่างใหญ่ถามด้วยเสียงห้าวห้วน ทำเอาคนที่กำลังรวบรวมความกล้าสะดุ้งตัวโยน

“ไฉ่ย! พี่ พุดเบาๆ ก็ได้ ตกใจหมด”

“ไม่เคยละสิ หน้าใหม่ ร้อนเงิน?” การ์ดประจำบ่อนการพนันเถื่อนคาดเดาได้ในทันที

เหมือนมาลีกลอกตาไปมาอย่างคิดหนัก “ก็คิดหน่อยอะพี่ แนะนำหน่อยได้มัย”

“ไปเหอะ อย่างน้องเนี่ย พวกพี่จะดูแลอย่างดี ไม่มีปัญหาหรอก” ชายคนเดิมกล่าวพลางมองใบหน้ากระຈ้างใสของหญิงสาวที่ยังดูเด็กอยู่มาก แต่เธอก็ไม่ใช่คนเด็กที่สุดที่เคยมาใช้บริการ

บ่อนการพนันแห่งนี้เปิดมานานกว่ายี่สิบปี เป็นบ่อนขนาดใหญ่ที่ดึงดูดทั้งนักพนันตัวงายและเหล่ามือสมัครเล่นเข้ามาเสี่ยงโชคกันไม่ขาดสาย ตั้งแต่วัยรุ่นยันวัยแก่ใกล้ลงใจ ทั้งหญิง ชาย เก้งกวาง บ้างชะนีไม่จำกัดเพศ แต่บรรดาชายฉกรรจ์ผู้ถูกจ้างให้มาดูแลบ่อนอย่างพวกเขาเต็มใจบริการพวกสาว ๆ สวยๆ เป็นพิเศษ

เหมือนมาลีเมินเฉยให้สายตาทะโลมอันไร้มารยาทที่มองมาเธอเตรียมใจไว้บ้างแล้วว่าจะต้องเจอกับอะไร

หญิงสาวทำใจกล้าแล้วรีบเดินเข้าไปข้างใน ผ่านประตูไม้สีมอ

ซึ่งเป็นปรากฏการณ์เพียงชั้นเดียวก่อนจะพบกับคนจำนวนมหาศาลที่อัดแน่น อยู่ข้างใน ต่างพากันยื่นล้อมโอบกันเป็นวง เสียงเฮดังขึ้นเป็นระยะ เหมือนมาลิกลั่นใจ เปียตกายแทรกผ่านบรรดานักพนันซึ่งส่วนมาก เป็นชายวัยกลางคนเนื้อตัวหมั่นกลั่นคว้นบุหรืเข้าไปยืนยังโต๊ะที่พอมือ ที่ว่าง

บ่อนการพนันแห่งนี้เป็นบ่อนเถื่อนของผู้มีอิทธิพลรายหนึ่งนาม ว่า ‘เสี้ยย้ง’ ซึ่งหากเอ่ยชื่อต้องรู้จักกันเป็นอย่างดี ภาวลักษณะของผู้มี อิทธิพลรายนี้เป็นหนุ่มใหญ่ใจกว้าง เป็นที่รักของคนในชุมชน มีงานบุญ บ้านไหน ใครเดือดร้อนอะไร เสี้ยย้งมักจะออกหน้า ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ สร้างความไว้วางใจ เชื่อใจ และเป็นที่เคารพนับถือ

โซ่วชาวบ้านจะไม่รู้ว่าเบื้องหลังของผู้ใจบุญคือ เจ้าของบ่อน การพนันรายใหญ่ แต่คนหาเช้ากินค่ำไม่มีใครสนใจเรื่องนั้น ซ้ำยัง ไม่ใส่ใจว่าบุคคลผู้นั้นจะทำชั่วทำอะไรมาบ้าง ทั้งที่บ่อนนั้นก็ เป็นสถานที่ที่มอมเมาคนในชุมชน รวมถึงคนในครอบครัวตัวเอง หากว่า เสี้ยย้งยังมีน้ำใจช่วยเหลือ แจกข้าวสารอาหารแห้งอยู่เนืองๆ ชาวบ้าน ก็พร้อมยกย่องสรรเสริญ

เหมือนมาลีสู้ว่าสถานที่แห่งนี้อันตราย หากพลาดถูกจับได้ อาจ ไม่ได้กลับออกไปอีก แต่เพราะไม่มีทางเลือก เธอจึงต้องมาเฝ้าอยู่ตรงนี้

เธอเป็นนักข่าวประจำสำนักข่าวแทมบาร์เดียร์นิวส์มาสองปี ไม่มี ผลงานเป็นที่ปรากฏ ในแต่ละวันหญิงสาวจะได้ทำแต่ข่าวเล็กๆ ไม่ว่าจะเป็นข่าวลักเล็กขโมยน้อย ผัวทะเลาะกับเมีย คนทะเลาะกับหมา ร้ายไปกว่านั้นคือข่าวจำพวกภาพติดวิญญูณหลอน ไม่นับรวมทุกวัน ก่อนหอยออกเธอจะต้องไปตามหมู่บ้านต่างๆ เพื่อทำข่าวตัวอะไรสัก อย่างออกลูกมามีสามขา หรือสองหัว

เหมือนมาลีสืบบอยากจะบ้าตาย เห็นชัดว่าหากเธอยังทำแบบ เดิม ชีวิตนักข่าวจะต้องมีดมน

‘คุณต้องเข้าใจนะ ยุคที่วิถีจิตล้น การแข่งขันมันสูง ชาวชาวบ้านแบบดาบดินนี้แหละเรตติ้งดี เอาเป็นว่าคุณลงพื้นที่อย่าให้น้อยหน้าอีกช่องก็แล้วกัน พลาดข่าวไหนไปแม้แต่ข่าวเดียวไม่ได้ะรู้มั๊ย หมาแมวออกลูกเป็นสีขาแปดขาก็ห้ามพลาด’

สหสวรรค์ หัวหน้าสายตรงของเธอกำชับ เหมือนมาลีที่อดทนมาสองปีถึงกับทนไม่ไหว

‘บอสคะ ให้แยมย้ายไปทำข่าวอื่นไม่ได้เหรอ’

‘ทำไปก่อนเถอะนา’

‘แยมเปื้อ’

‘เปื้อก็ต้องทำ คุณไม่ใช่ักข่าวเบอร์หนึ่งของช่องนี่นา เลืออะไรได้แล้ว ไปทำงานเลยไป อย่ามาทำหน้าบูดหน้าบึ้งอยู่ตรงนี้’

เหมือนมาลีไม่ยอมทำตามคำสั่ง เธอยังยืน ‘หน้าบูด’ ไม่ยอมขยับเขยื้อนกาย สองตาจับจ้องผู้เป็นนายไม่ลดละ กระทั่งสหสวรรค์ทนไม่ไหวต้องใช้ไม้ตาย

‘ถ้าไม่ยอมทำ...ก็ลาออกไป’

‘ไม่ออก ออกแล้วจะเอาอะไรกิน’ เหมือนมาลีเลียนแบบวลีเด็ดจากหนังสือเรื่องดังก่อนสะบัดหน้า เดินออกจากห้องทำงานสหสวรรค์ไปด้วยความเจ็บแค้นในอก

นับจากวันนั้นเธอก็ตั้งปณิธานแน่วแน่ว่าจะเอาชนะคำดูถูกของสหสวรรค์ให้ได้ และความคิดเรื่องการก้าวขึ้นเป็น ‘เบอร์หนึ่ง’ ก็ไม่เคยหลุดออกจากสมองของเธอเลย

หากเธอยังเป็นแค่นักข่าวต๊อکت่อยที่คนจำไม่ได้แม้แต่ชื่อ ชีวิตของเหมือนมาลิก็คงเป็นได้แค่นี้ พนักงานกินเงินเดือนถูกๆ ต้องอยู่ห้องเช่าเล็กๆ นั่งรถเมล์ กินข้าวข้างทาง

เธอไม่ต้องการแบบนั้น

เหมือนมาลียากมีชีวิตที่ดีกว่านี้ เธออยากมีเงิน มีชื่อเสียง

อยากหลุดพ้นจากความต่ำต้อยที่เผชิญมาทั้งชีวิต

ความคิดนั้นนำมาซึ่งแผนการเปิดโปงบ่อนการพนันที่ไม่มีใครกล้าแตะ และครั้งนั้นเองที่เหมือนมาลีพลิกชีวิตที่เธอมองว่า ‘แสนบัดซบ’ ให้พบกับแสงสว่างได้

เธอก้าวขึ้นมาเป็นเบอร์หนึ่งจริงๆ ไม่เพียงแค่นักข่าวเบอร์หนึ่งของช่อง แต่ยังเป็นเบอร์หนึ่งในใจคนไทยทั่วประเทศอีกด้วย

ความทรงจำเก่าหวนคืนมาขณะที่เหมือนมาลีมุ่งหน้าไป
ยังสถานที่เกิดเหตุตามหมุดที่สหัสวรรษส่งมา พบว่าเป็นธนาคารใน
ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง

เหมือนมาลีสับสนในใจอย่างหัวเสีย เพราะการก่อเหตุในห้าง
สรรพสินค้าเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นครั้งที่สามแล้วภายในระยะเวลา
ไม่กี่เดือน นักวิเคราะห์ต่างลงความเห็นว่า การก่อเหตุในลักษณะนี้เป็น
พฤติกรรมเลียนแบบ ยิ่งสื่อนำเสนอข่าวมากเท่าไร ข้อมูลก็จะไปถึงคน
ที่พร้อมจะก่อเหตุมากขึ้นเท่านั้น

เรื่องนี้จะโทษสื่อได้อย่างไร เป็นสื่อก็ย่อมต้องมีหน้าที่นำเสนอ
ข่าวไม่ใช่หรือ อะอะอะอะไรก็โยนความผิดให้นักข่าวกันทำเดียวเลย

คิดอย่างหงุดหงิด แต่เธอยังคงเหยียบเต็มคันเร่งเพื่อไปให้ถึง
จุดหมายโดยเร็ว ถึงกระนั้นจำนวนรถอันมหาศาลในเมืองแคบๆ อย่าง
กรุงเทพมหานครก็ทำเอาคนกำลังรีบหัวเสียขึ้นอีก

จากการพาตัวเองเข้าบ่อนของเสียยังในวันนั้น เหมือนมาลีดัง
เป็นพลุแตกภายในชั่วข้ามคืน ภาพถ่ายที่แอบบันทึกไว้เผยแพร่ออกไป
 นักการเมืองท้องถิ่นรวมถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งให้ความคุ้มครองกับเสีย
 ยังถูกขูดคูดึง เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้องถูกต้อน นายตำรวจระดับสูงหนึ่งนาย
 ถูกไล่ออก และมีการดำเนินคดีทางกฎหมายข้อหาสมคบกับคนร้าย
 เพื่อกระทำความผิด ที่สำคัญไปกว่านั้นสังคมตื่นตัวเรื่องบ่อนการพนัน

ผิดกฎหมายมากขึ้นทำให้บ่อนการพนันอื่นๆ ถูกกวาดล้างเป็นวงกว้าง เหมือนมาลีกลายเป็นนักข่าวจรรยาบรรณสูงส่งที่ใครๆ ต่างก็ยกย่องว่ากล้าหาญ เป็นผู้ผดุงความยุติธรรม ยึดมั่นในความดี โดยหารู้ไม่ว่าความจริงแล้วเธอทำทุกอย่างก็เพื่อตัวเอง

เพื่อจะได้ก้าวไปเป็น ‘เบอร์หนึ่ง’ อย่างที่ต้องการมาตลอด

นอกจากโด่งดังเป็นที่รู้จักแล้ว เหมือนมาลียังตั้งแผนเพจ ‘กวางแห่งปายุติธรรม’ เพื่อรับฟังปัญหา การไม่ได้รับความเป็นธรรมของชาวบ้านอีกด้วย เป็นเสมือนกระบอกเสียงเรียกร้องสิทธิให้คนทั่วไปจนกลายเป็นขวัญใจของคนรากหญ้าได้ในระยะเวลาเพียงไม่นาน

นอกจากนี้ชื่อเสียงของเธอยังดึงดูดให้นักการเมืองหลายคนเข้ามา หวังให้เธอเป็นพรรคพวกเพื่อหาฐานเสียง เพิ่มคะแนนนิยมให้ตัวเอง

แน่นอนว่าชาวบางข่าวที่เหมือนมาลีน่าเสนอออกไปไม่ค่อยจริงสักเท่าไรนัก แต่เธอก็ทำได้แนบเนียนเสมอมา

เบนซ์คันใหม่เยี่ยมเลยวเข้าจอดในอาคารจอดที่ค่อนข้างห่างจากห้างสรรพสินค้าที่เกิดเหตุพอสมควร แต่เพราะว่าถนนถูกปิด เธอจึงไม่สามารถขับรถเข้าไปพื้นที่ข้างในได้ พอจอดรถเสร็จหญิงสาวจึงรีบแสดงบัตรนักข่าวกับเจ้าพนักงานเพื่อเข้าไปยังพื้นที่ข้างใน พอไปถึงก็พบเอกภพ ตากล้องรุ่นพี่ที่รออยู่ก่อนแล้ว

“พี่เอก” เธอเรียกเขาท่ามกลางผู้สื่อข่าวหลายคนสำนึกที่ถูกกันออกมายืนรวมกันตรงจุดเดียวกันคือ ลานจอดรถนอกอาคาร

“คุณแยม”

“พี่เอก ทำไมมาอยู่ตรงนี้”

“ตำรวจกันนักข่าวทุกคนให้อยู่จุดนี้ครับ เข้าไปไม่ได้”

“สถานการณ์ข้างในรุนแรงเหวอ”

“ส่อเค้ารุนแรงครับ คนร้ายอาวุธครบมือ เราก็รายงานข่าวจาก

ข้อมูลที่ตำรวจแจ้งอีกที ช่องบอกให้เราเกาะติดสถานการณ์ ทางห้องส่งถ่ายทอดสดอยู่ตอนนี้ครับคุณแยม อีกห้านาทีเราจะโฟนอินเข้ารายการเลย”

เหตุการณ์ปล้นอย่างอุกอาจกลางกรุงเป็นข่าวดังที่ทุกช่องต่างติดตามรายงานสถานการณ์สดกันตลอดเวลา พื้นที่ข่าวตามช่องต่างๆ พร้อมใจกันปรับผังออนแอร์ในช่วงเวลานี้เป็นการนำเสนอข่าวแบบเรียลไทม์

ผ่านไปสามชั่วโมงนับจากเกิดเหตุ สถานการณ์ยังไม่ดีขึ้น และดูเหมือนว่าจะเลวร้ายลงไปอีก เพราะคนร้ายไม่ทราบจำนวน มีอาวุธสงครามครบมือ จับตัวประกันไว้ เป็นพนักงานธนาคารและประชาชนทั่วไป ทราบว่ารวมกันทั้งหมดมีจำนวนสี่สิบสามชีวิต

ปัง!

ปัง! ปัง!

เสียงปืนดังขึ้นหลายนัด เหมือนมาลีซึ่งนั่งรออยู่ด้านนอกรวมกับกลุ่มนักข่าวคนอื่นๆ สะดุ้งตัวโยน รีบยกมือปิดหู นักข่าวอีกหลายคนตรงนั้นรีบกำหมอบกับพื้น

ทั้งที่อยู่ในระยะที่ไกลพอสมควร แต่กลุ่มคนซึ่งไม่คุ้นเคยกับอาวุธยุทธโปกรณ์ก็อดตื่นตระหนกไม่ได้

“เกิดอะไรขึ้นข้างในนั้น”

นักข่าวชายคนหนึ่งเอ่ยขึ้น ไม่นานก็เกิดถกเถียงกันเสียงแข็งแข่งถึงประเด็นนี้ นักข่าวบางช่องรีบตั้งกล้องรายงานสดเพื่อให้ช่องของตัวเองเป็นผู้นำเสนอความคืบหน้านี้เป็นช่องแรก

เหมือนมาลีหันไปพยักพยิดกับเอกภพ ตามกล้องคู่หูรีบยกกล้องขึ้นเตรียมถ่าย โดยไม่ต้องรอให้ทราบข่าวข้างในเกิดเหตุอะไรขึ้น การรายงานความคืบหน้าในเรื่องที่กำลังเป็นที่สนใจของประชาชนแม้เพียง

น้อยนิด ก็เรียกเรตติงได้อย่างมหาศาล

“ตัวประกันถูกยิงตายหนึ่งคน”

หลังจากรายงานข่าวเรื่องเสียงปืนที่ดังขึ้นหลายนัด ไม่นานก็ทราบว่เสียงปืนนั้นเกิดจากการที่คนร้ายยิงตัวประกัน

เรื่องราวดูท่าจะเลวร้ายไปกันใหญ่ นักข่าวหลายคนเริ่มแตกตื่นนิดหน่อย แต่ยังคงปักหลักนำเสนอข่าวกันต่อไป เหมือนมาลีนำเสนอข่าวจบแล้ว ไม่กี่วินาทีก็ได้รับสายจากสหสวรรช

“ว่าไงคะบอส”

“แยม ฟังผมให้ดีนะ”

“ฟังอยู่ค่ะ”

ปลายสายมีเสียงฮึดฮัดเล็กน้อยที่นักข่าวในสังกัดยอกย่อนเก่งเหลือเกิน แต่เพราะไม่มีเวลาจะเถียงด้วย สหสวรรชเบาเสียงลงเหมือนว่ากลัวใครจะได้ยิน

“ผมให้ห้าแสน ถ้าคุณได้ภาพเหตุการณ์ข้างในธนาคารมาให้ผมหนึ่งภาพ”

“อะไรนะคะ มันเป็นไปได้อยู่แล้วค่ะบอส จะเข้าไปยังไง”

“ตอนนี้ข่าวหลายช่องได้แต่นำเสนอข่าวตามสถานการณ์เท่านั้น เราควรใช้โอกาสนี้ในการแสดงให้สังคมเห็นว่าแซมบาร์เดียร์นิวส์เป็นผู้นำด้านข่าว เราจะเป็นช่องที่นำเสนอข่าวได้ลึกกว่าข่าวช่องอื่น”

“แต่เรื่องนี้มันอันตรายเกินไป ถ้าบอสอยากขึ้นเป็นเบอร์หนึ่ง เล่นเรื่องอื่นดีกว่า”

“ไม่ได้”

“ทำไมล่ะคะ” เหมือนมาลีทำหน้ายุ่งยากใจ

“ใช่ว่าเหตุการณ์แบบนี้จะเกิดขึ้นบ่อยเสียเมื่อไหร่ มันจะมีครั้งไหนให้เราแก้มือได้อีก ไม่มีแล้ว เราอยากเป็นผู้นำ เราอยากเป็นเบอร์หนึ่งต้องใจถึงกว่าคนอื่น ที่นี้คุณพอจะเข้าใจหรือยังว่าทำไมต้อง

ตอนนี้ อีกร้อยภาพขาวนั้นได้มาโดยคุณ ก็ยังตอกย้ำสมญานาม กวางแห่งปายุติธรรมของคุณ คราวนี้ไม่ใช่แค่ห้าแสน อีกที่ล้านที่คุณอยากได้ก็จะได้มาง่ายขึ้นทีเดียว”

คำพูดยาวเหยียดนั้นเหมือนมนตร์คาถากล่อมให้เหมือนมาลี ตกอยู่ในภวังค์

เธอเห็นแก่เงิน สหสรวรรษัตรี และเขาใช้จุดอ่อนตรงนี้ปลุกกิเลส ในใจเธอให้ลุกโชน หญิงสาวมองเข้าไปยังตึกสูงของห้างสรรพสินค้า ที่ตอนนี้ตำรวจล้อมรอบไว้เกือบหมด

เหมือนเธอยืนอยู่ระหว่างเส้นแบ่งแห่งความถูกต้องกับความ ร่ำรวย มันอยู่คนละข้างกันอย่างชัดเจน ขึ้นอยู่กับว่าเธอจะเลือกข้าง ไหนเป็นทางเดินของตัวเอง

‘เฮน่า คงไม่เป็นไรหรอกมั้ง แค่ภาพเดียว’

ห้างสรรพสินค้าแห่งนี้เป็นห้างใหญ่จึงมีทางเข้าออกหลาย ทาง เหมือนมาลีช่วยให้พนักงานร้านอาหารคนหนึ่งเพื่อให้ซื้อช่องทาง เข้าไปข้างในแบบลับๆ จนเอาตัวเข้าไปยังห้างสรรพสินค้าในชั้นจีได้ สำเร็จ ขณะที่สหสรวรรษส่งนักข่าวอีกคนมาสดแตนด์บายรอรายงานสด แทนเหมือนมาลีอย่างว่องไว

ทำไมสหสรวรรษต้องเลือกเธอเป็นคนทำงานนี้ คำตอบไม่ยาก เหตุผลก็เพราะว่าเหมือนมาลีจะตกลงอย่างง่ายดายเมื่อมีรางวัลมาล่อ

นอกจากนี้เธอยังเป็นคนกล้าได้กล้าเสีย เพราะไม่มีคนข้างหลัง ให้ต้องเป็นห่วงอยู่แล้ว หากเกิดอะไรขึ้นกับชีวิต เธอไม่มีพ่อแม่ ไร้ญาติ ชาติมิตร

ถึงกระนั้นเหมือนมาลีก็ทะนงตน เชื้อมันในตัวเองว่าไม่มีวัน พลาดตายง่ายๆ เธอคิดเสมอว่าการลงมือทำอะไรสักอย่างต้อง ‘ได้’ เท่านั้น ไม่ยอมเสียเด็ดขาด

เวลานี้คนร้ายอยู่ที่ชั้นสามของห้างซึ่งเป็นชั้นที่รวมธนาคารทุกธนาคารไว้ในชั้นเดียวกัน เป็นปกติของห้างสรรพสินค้าทั่วไปที่มักจัดโซนให้บริการ ตอนนีไฟในห้างถูกตัด เหมือนมาลิต้องใช้บันไดหนีไฟในการขึ้นไปให้ถึงชั้นบนสุด

ถ้าเธอหลบอยู่ตรงบันไดหนีไฟ แล้วหาจังหวะยื่นกล้องมือถือออกไปถ่ายภาพ แค่ว่าภาพเดียวเท่านั้น สหสวรรณก็ยินดีจ่ายห้าแสนให้เธอ

ใครบ้างไม่เอา

ทำเล็ๆ ค่อยๆ ก้าวขึ้นบันไดอย่างระมัดระวัง ภายในห้วงเวลานี้ไม่มีไฟส่องสว่างสักดวง มีเพียงแสงจากด้านนอกที่ลอดผ่านกระจกเข้ามา ส่วนบันไดหนีไฟมีไฟสำรองดวงเล็กๆ ให้แสงสว่าง หัวใจเธอเต้นรัวแรงจนเจ็บโพรงอก ใจหนึ่งอยากหนีออกไป แต่อีกใจบอกว่าเธอมาไกลเกินกว่าจะถอยกลับแล้ว

โครม!

เสียงคล้ายกับของชิ้นใหญ่ถูกทำให้ล้มลงนั้นดังมากจนคนที่อยู่ในความเงียบสะดุ้งตัวโยน ตามมาด้วยเสียงกรีดร้องระงม เหมือนมาลี้เกือบร้องด้วยความตกใจ แต่เธอรีบปิดปากตัวเองไว้ก่อนแล้วย่อตัวให้ต่ำที่สุดหลายนาที่ จนแน่ใจว่าไม่มีอันตรายเกิดขึ้นกับเธอ หญิงสาวจึงค่อยๆ ยืดตัวขึ้น มองที่หมายเลขชั้น เธอพบว่าถึงจุดหมายแล้ว

พอทราบ ในวินาทีนั้นขาเธอก็ลั่นลั่นพับๆ เป็นเจ้าเข้า

‘ไม่ได้นะ จะมัวมากลัวตอนนี้ไม่ได้ รีบถ่ายรูปแล้วออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด ปิดจ๊อบห้าแสน’

หลังจากปลดปล่อยโลมตัวเองแล้ว ขาอันลั่นเทาก็ค่อยๆ ก้าวช้าๆ ไปหยุดที่ประตู เธอหยุดอยู่ตรงนั้นแล้วแนบหูกับบานประตูบันไดหนีไฟ ฟังเสียงเพื่อประเมินเหตุการณ์หลังบานประตุนั้น แต่พบว่าทุกอย่างเงียบกริบ

เธอกลั้นใจเอื้อมมือไปจับลูกบิด แต่ยังไม่ทันได้ดึงประตูให้เปิดออก เธอก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อมือของใครบางคนวางหมับลงบนบ่าของเธอ

“กรี๊ด! อุ๊ป!”

เสียงกรี๊ดร้องไม่ทันได้เบ่งออกมาก็หายลงคอไป เพราะอีกฝ่ายปิดปากเธอเอาไว้ เขากอดรัดเธอจากด้านหลัง เหมือนมาลีดินขลุ่ยซลักด้วยความกลัวตาย แต่สู้แรงไม่ได้ จากการคาดคะเนเธอคิดว่าเขาเป็นผู้ชายร่างสูงใหญ่มากทีเดียว มีพลังกำลังมหาศาลชนิดที่เธอออกแรงสุดกำลังก็ยังไม่อาจหลุดจากพันนาการนั้นได้

สงสัยชีวิตของเธอต้องจบลงเป็นแน่แล้ว เช่นสังเวจเงินห้าแสนของสหัสวรรษ

ไม่มีวัน...

ต่อให้ชีวิตของเธอจะไม่มีใคร เธอเกิดมาในครอบครัวแตกแยก พ่อตาย แม่ทิ้งเธอไว้กับป้าซึ่งไม่เคยเห็นเธอเป็นหลาน ถูกมองเหมือนคนไร้ค่า แต่เธอก็อยากมีชีวิตต่อไป เพื่อเสวยสุขกับสิ่งที่ตัวเองพึงได้มา

เธอจะไม่มีวันตายง่ายๆ เด็ดขาด...

เหมือนมาลีบอกกับตัวเองแล้วออกแรงดิ้นอีกครั้ง ชายผู้ซึ่งรัดตัวเธอไว้ด้วยแขนข้างเดียวขณะที่มืออีกข้างปิดปากเธอไว้กระซิบที่ข้างหู

“ใจเย็นๆ คุณ ผมมาช่วยคุณ”

เหมือนมาลีชะงักไป ใครกันมาช่วยเธอ หรือว่าสหัสวรรษส่งใครมาช่วย เธอเกิดคำถามในใจ ทั้งๆ ที่รู้ว่าคนอย่างสหัสวรรษไม่มีวันห่วงเธอขนาดนั้น

“ผมจะปล่อยคุณ แต่คุณห้ามร้องนะ ตกลงมัย ถ้าตกลงพยักหน้า”

เหมือนมาลีกะพริบตาปริบๆ ไล่ความหวาดกลัวจนใกล้สติแตก

ออกไป แล้วพยักหน้าอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“เอละ หันมา”

เหมือนมาลีถูกหันตัวให้ไปเผชิญหน้ากับชายคนดังกล่าว พอได้เห็นชัดเต็มสองตา หัวใจเธอก็กระตุกสูบ ตามมาด้วยอาการสั่นแปลกๆ ที่ไม่ใช่ความกลัวอย่างก่อนหน้านี้ แต่เป็นความตกประหม่าระคนหวั่นไหว ซึ่งไม่อาจเข้าใจได้

ร่างสูงใหญ่ราวหกฟุตเศษสวมชุดหน่วยรบพิเศษเต็มยศ ใบหน้าที่ปิดไว้เห็นเพียงแต่ดวงตาเรียวรีที่ฉายแววเคร่งเครียดและมองมายังเธอ เหมือนมาลีจ้องกลับเหมือนถูกมนตร์สะกด เธอจ้องเขาอยู่นานมากพอจนเห็นจุดสีดำเล็กๆ ใต้ดวงตาซ้ายของเขา

หล่อทะลุหน้ากาก

บ้าไปแล้วแน่ๆ ที่ดันมาคิดอะไรแบบนี้ในสถานการณ์อันหน้าสิ่วหน้าขวาน

“ค่อยๆ นั่งลง”

เขากดตัวเธอให้นั่งลงกับพื้น เหมือนมาลีทำตามอย่างว่าง่าย

“ฟังผมแล้วทำตามอย่างเคร่งครัด ผมอยากให้คุณนั่งลงตรงนี้อีกไม่เกินห้านาทีจะมีเจ้าหน้าที่มารับตัวคุณ อย่าเคลื่อนไหว อย่าส่งเสียง”

เหมือนมาลีเหมือนคนเป็นใบ้ เธอพยักหน้าหงิกๆ

ตำรวจหนุ่มกดหูฟังแล้วแจ้งข่าวการพบตัวประกันที่บันไดหนีไฟ จากนั้นก็ดันตัวเธอให้อยู่ข้างหลังเขา

“คุณจะไปไหนคะ”

ชายหนุ่มไม่ตอบ เขาส่งสัญญาณด้วยการชี้นิ้วลงที่พื้นให้เธอเงยบิริมฝีปากอิมเม้มจับที่ทันใด เธอเงยแล้วมองการกระทำของเขาจากข้างหลังอย่างไม่เข้าใจ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ใกล้ชิดกับหน่วยรบพิเศษแบบตัวเป็นๆ แบบส่วนตัวมากๆ

ชายหนุ่มจับที่หูฟัง คล้ายรอสัญญาณบางอย่าง
เหมือนมาลีซึ่งตกอยู่ในภวังค์ยังมีสติพอจะคิดได้ว่าตัวเองมาอยู่
ตรงนี้เพราะเหตุใด

ดวงตากลมโตไหวระริก มือขึ้นไปด้วยเหงื่อ ในความกลัวก็ยังมี
ความกล้าหาญมากพอจะยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาบันทึกภาพแผ่นหลัง
อันแข็งแกร่งของชายตรงหน้า

“นี่คุณทำอะไร”

ชนกันตร์รับรู้การเคลื่อนไหวจากด้านหลังจึงหันมามอง ทันได้
เห็นว่าเธอถ่ายภาพเขาอยู่ เหมือนมาลีตระหนกเพราะน้ำเสียงและ
แววตาของเขาดูไม่พอใจเป็นอย่างมาก

“ฉัน...คือว่าฉัน...”

ไม่ทันที่เธอจะพูดอะไรไปมากกว่านั้น เสียงจากหลังบานประตู
ก็ดังขึ้นอีกครั้งคล้ายมีการต่อสู้เกิดขึ้น

ชนกันตร์มีสีหน้าเคร่งเครียดขึ้นอีกจากที่ดูเครียดอยู่แล้ว ทีมของ
เขาได้รับมอบหมายให้เข้าช่วยเหลือตัวประกันให้ปลอดภัยโดยเร็วที่สุด
เหตุการณ์รุนแรงเกินคาดการณ์หลังตัวประกันถูกยิงเสียชีวิตหนึ่งราย
และไม่รู้เลยว่า จะเกิดเหตุร้ายขึ้นอีกหรือไม่

“คุณหนีไป วิ่งไปไม่ต้องคิดชีวิต”

“ตะ...แต่ แต่ว่าฉัน”

จะวิ่งได้อย่างไร เธอกลัวจนจะราดอยู่แล้ว อย่าว่าแต่ก้าวขา
ลักก้าวเลย แค่อยับตัวยังยาก ซวยจริงๆ เธอไม่น่าเอาชีวิตมาทิ้งไว้
เพราะเงินห้าแสนเลย

เหมือนมาลีกลัวจนไม่อาจสะกดกลืนความหวาดวิตกเอาไว้ได้
เหงื่อแตกพลั๊ก มือขึ้นเหงื่อ ร่างกายสั่นเทา แข็งขาอ่อนแรงราวกับจะ
ล้มลงดิ้อๆ

“กลัวใช่ไหม”

“คะ” เหมือนมาลีบอกแทบจะทันที เธอสบตาเขาอย่างไว้วางใจ ทั้งที่เป็นคนแปลกหน้า แต่เขาก็ทำให้เธอรู้สึกอุ่นใจอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน และนัยน์ตาสีนิลคู่นั้นก็ทำให้เธอเชื่อได้ว่าเธอจะปลอดภัย

ชนกันต์ซึ่งใจรู้หนึ่ง ถึงอย่างไรเขาก็ต้องช่วยผู้บริสุทธิ์ออกไปให้ได้ก่อน นั่นคือสิ่งสำคัญที่สุดและเป็นเป้าหมายในปฏิบัติการครั้งนี้

ใช้เวลาประมาณหนึ่งนาทีกาเธอลงไป น่าจะทันได้พบกับเพื่อนของเขาที่กำลังขึ้นมารับเธอพอดี จากนั้นใช้เวลาประมาณหนึ่งนาทีก่อนหรือน้อยกว่านั้นกลับขึ้นมาเพื่อทำตามแผนที่วางไว้ หากไม่ทำเช่นนั้น เขาก็คงจะต้องห่วงหน้าพะวงหลังอยู่ดี

“งั้นมานี่ ผมจะพาคุณลงไป”

ชายหนุ่มคว่ำแขนเล็ก รั้งให้เดินแกมวิ่งลงไปยังด้านล่าง ผ่านไปสองชั้นจึงเห็นสัญญาณมือของเพื่อนร่วมทีมสองคนที่กำลังวิ่งขึ้นมา

“เอละ รอดตรงนี้ ผมต้องรีบไปแล้ว”

“ขอบคุณคะ” เธอละล้าละลัก

ชนกันต์ไม่รอฟัง ชายหนุ่มก้าวยวาวๆ ขึ้นบันไดกลับไปยังทิศทางเดิมอย่างรวดเร็วจนเหมือนมาลีได้แต่ยืนตาค้าง หญิงสาวไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเจ้าหน้าที่อีกสองคนมารับตัวเธอตอนไหน รู้ตัวอีกทีก็ออกมาอยู่ข้างนอกห้องแล้ว

ไม่ทันที่ใครจะได้ถามไถ่อะไร เหมือนมาลีก็ต้องหมอบลงกับพื้นด้วยความตระหนกเมื่อเสียงปืนดังรัวขึ้นหลายนัด ก่อนที่จะเกิดเสียงอื้ออึงจากคนที่อยู่บริเวณโดยรอบ เธอได้ยินตำรวจนายหนึ่งพูดว่าเสียงปืนดังมาจากภายในตึก

หัวใจเธอเต้นแรงด้วยความหวาดกลัว ขณะที่อีกใจนึกห่วงคนที่อยู่ข้างในนั้น คนที่เธอพบเขาและจำได้เพียงแววตาที่โผล่พ้นผ้ารัดศีรษะและหมวกนิรภัย ร่างสูงราวร้อยละแปดสิบเศษ น้ำเสียงนุ่มทุ่มแผ่ด้วยความอารี

คนแปลกหน้าที่เธอเพิ่งรู้จักได้ไม่ถึงสัปดาห์ที่พูดคุยกันได้ไม่กี่คำ
แต่กลับสร้างความรู้สึกอันประหลาดล้าที่ไม่เกิดขึ้นกับตัวเธอมาก่อน

1

บทลงโทษ

สามวันต่อมา

“คดีคนร้ายบุกปล้นธนาคารในห้างสรรพสินค้าชื่อดังถือเป็นเหตุการณ์ปล้นที่อุกฉกรรจ์ที่สุดในทศวรรษ คนร้ายมีด้วยกันหกคน ปล้นธนาคารและจับตัวประกันไว้รวมทั้งสิ้นสี่สิบสามชีวิต โดยเหตุการณ์นี้ทำให้มีคนบริสุทธิ์เสียชีวิตหนึ่งราย เป็นชายสูงวัยอายุหกสิบเจ็ดปี นอกจากนี้การปะทะกันระหว่างคนร้ายกับเจ้าหน้าที่ยังทำให้หน่วยรบพิเศษลิตเติลไทเกอร์เสียชีวิตหนึ่งนาย คือร้อยตำรวจเอกภควัต รุ่งเรืองกาญจน์”

เสียงผู้ประกาศข่าวจากรายการข่าวโทรทัศน์เป็นเพียงเสียงที่ลอยผ่านเข้าหูคนฟัง โดยหญิงสาวไม่อาจรับรู้ข้อมูลที่ผู้ประกาศบรรยายได้ครบถ้วน

เหมือนมาลีกำโทรศัพท์ในมือแน่น เธอระงับอารมณ์แล้วต่อสายถึงสหตำรวจทันที

“ว่าไงแย้ม”

“ไม่น่าถามนะคะบอส”

หลังจากเหมือนมาลีส่งภาพหน่วยรบพิเศษที่กำลังจะเข้าจู่โจมคนร้ายไปให้สหตำรวจ ภาพที่นำเสนอออกไปกลับให้ผลตรงกันข้าม

กับที่สหสววรรษคิดอย่างสิ้นเชิง แทนที่คนจะสรรเสริญเยินยอให้ความพยายามในการหาข่าวครั้งนี้ กลับได้แต่คำก่นด่าที่เรียกได้ว่าคิดคำแก้ตัวแทบไม่ทัน

นอกจากสำนักข่าวแฮมบาร์เดียร์นิวส์จะถูกโจมตีอย่างหนักแล้ว เหมือนมาลีที่เป็นผู้บันทึกภาพเหตุการณ์ก็ถูกสาปแช่งอย่างรุนแรงทางสื่อโซเชียลต่างๆ จากการที่เสียงอันตรายเข้าไปในที่เกิดเหตุและอาจขัดขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่ ประชาชนประณามการกระทำของเธออย่างรุนแรง กลายเป็นนักข่าวชั้นเลวที่กระหายข่าวอย่างไร้จรรยาบรรณ ชื่อกวางแห่ง پایتختกรรมกลายเป็นแฮชแท็กที่คนเข้ามาด่าจนขึ้นเทรนด์อันดับหนึ่งในทวีตเตอร์ไทยแลนด์ไปหลายวัน

“เออละ คุณใจเย็นๆ นะ”

“จะใจเย็นได้ยังไงคะบอส แยมถูกด่าจนไม่มีที่ยืนในสังคมแล้ว บอสควรจะทำอะไรสักอย่างเพื่อปกป้องแยมนะคะ”

“เอาน่าแยม ไม่มีใครอยากให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้หรอก ใครจะคิดว่าเรื่องมันจะกลับตาลปัตรแบบนี้เล่า” สหสววรรษเครียดจนหัวแทบระเบิด “สำนักข่าวของเรา กำลังจะถูกฟ้องจากตำรวจ ผมก็แย่เหมือนกัน ผู้บริหารช่องรุ่นวายกันยกใหญ่”

“แล้วยังไงคะ บอสโยนความผิดให้แยมรับไปฝ่ายเดียวแบบนี้ไม่ได้นะคะ” เหมือนมาลีเดือดดาล มือไม้สั่นไปหมดหลังจากได้รู้ว่าสหสววรรษให้สัมภาษณ์ว่าสำนักข่าวไม่มีส่วนรู้เห็นกับสิ่งที่เธอทำ ซ้ำยังแสดงข้อสันนิษฐานอีกว่าที่เธอทำเพียงเพราะต้องการชื่อเสียงในฐานะนักข่าวสายลุยที่ใครๆ ต่างยกย่องในความกล้าหาญ

ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วไม่ใช่แบบนี้เลยสักนิด เธอไม่ได้ต้องการอะไรนอกจากเงิน เงินเพียงตัวเดียวที่ทำให้เธอตัดสินใจทำทุกอย่างตามคำร้องขอของสหสววรรษ

หลังจากที่เธอออกมาจากห้างสรรพสินค้าได้ หน่วยลิตเติ้ลไทเกอร์

ได้ใช้กำลังเข้าจับกุมคนร้ายโดยยุทธวิธีที่ฝึกมาอย่างดี แต่กลับเกิดข้อผิดพลาดบางอย่างจนเป็นเหตุให้ตำรวจต้องเสียชีวิตหนึ่งนาย

เขานำเสนอออกไปว่าเป็นเพราะมีนักข่าวบางคนที่กระหายข่าวจนไร้สติ และเข้าไปรบกวนการทำงานเจ้าหน้าที่จนทำให้เกิดเหตุน่าสลดดังกล่าว

“เรื่องนี้ต่อให้ผมออกมารับแทนคุณ ยังไงมันก็ฟังไม่ขึ้นหรอกนะ แยม”

“บอสจะบอกว่าแยมผิดคนเดียวหรอกคะ”

“ผมไม่ได้บอก แต่เรื่องนี้สังคมกำลังตัดสิน ไม่ใช่สิ เขาตัดสินไปแล้ว บริษัทต้องเลี้ยงดูอีกหลายชีวิต คุณจะให้เราล่มจมไปพร้อมกับคุณหรือยังไงฮิแยม คุณช่วยใจกว้างหน่อยสิ”

“บอสกำลังพูดอะไรคะ” เหมือนมาลีฉลาดพอที่จะฟังออกว่าสหสวรรค์คิดจะทำอะไร

“ก็...”

อีกฝ่ายอ้าอึ้ง เหมือนมาลีระงับสติอารมณ์อย่างสุดความสามารถเพื่อรอฟังสิ่งที่สหสวรรค์จะบอก

“คือว่า...เราจำเป็นที่จะต้องไล่คุณออก เพื่อรักษาภาพลักษณ์ของช่อง”

“บอส!”

“อย่าเพิ่งโกรธไปเลยนะ คุณอยู่ต่อไปก็ไม่ได้การันตีว่าจะได้กลับไปเป็นนักข่าวที่มีชื่อเสียงเหมือนเดิมแล้ว ร้ายไปกว่านั้นคุณอาจจะกลับมาเป็นนักข่าวไม่ได้อีกแล้วด้วยซ้ำ เราทำก็เพื่อคุณนะ”

“เพื่อฉัน? ตรงไหนไม่ทราบที่คุณทำเพื่อฉัน!” เหมือนมาลีตะคอกกลับไป ถ้ามีประตู่ทะลุมิติ เธอคงทะลุไปอัดเขาแล้ว “ทุกอย่างที่ทำ บอสก็ทำเพื่อตัวเองทั้งนั้น”

“ฟังนะ”

“ฟังอยู่”

“โอ้... ฟังก็อย่าพูดแทรกจะได้มัย”

เหมือนมาลีชอบเที่ยวเคี้ยวฟันที่ทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าการเงยบ
แล้วรอฟังด้วยความอดทน

“ถ้าผมไม่ปลดคุณออก ตำรวจก็จะจับคุณข้อหาที่คุณเข้าไป
ขัดขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่ จนอาจเป็นเหตุให้การปฏิบัติหน้าที่
ไม่เป็นไปตามแผน”

“ฉันเนี่ยนะ ขัดขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่”

“แต่คุณเองเข้าไปเจอหน่วยรบพิเศษคนหนึ่งจนได้รูปเขามา
อย่างไรเล่า แล้วทางนั้นก็ให้สัมภาษณ์ด้วยการพบคุณทำให้เขาไป
ถึงจุดที่วางแผนไว้เข้าไปเกือบสามนาที่”

ทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบ ดวงตาคมเข้มที่ทำให้เธอตกอยู่ใน
ภวังค์นั้นปรากฏขึ้นในความทรงจำของเธออีกครั้ง คราวนี้สิ่งที่เพิ่งรับรู้
จากสหัสวรรษทำให้ความรู้สึกเธอตึงต๊ึก รวากับตกลงไปในเหวลึกที่
มองไม่เห็นกัน

“บอสกำลังจะบอกว่าที่ตำรวจคนนั้นตาย เพราะแยมหรือคะ”

“ไม่ใช่หรอกแยม ไม่มีใครอยากให้เป็นแบบนี้เลยนะ มันไม่ใช่
ความผิดคุณ คุณแค่โชคร้ายเท่านั้น”

คำปลอบใจของสหัสวรรษ ไซ้! มันเป็นแค่คำปลอบใจ คำปลอบ
ใจที่ไม่ได้ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นเลยสักนิดเดียว

“ฉัน ฉันเป็นคนทำให้ตำรวจคนนั้นตาย”

“แยม อย่าโทษตัวเองแบบนั้น คุณไม่ได้เป็นคนยิงนะ โจรนั้น
ต่างหาก”

“ฉันเข้าใจแล้ว” เหมือนมาลีพึมพำกับตัวเอง หูเธอก็ไม่ได้ยินว่า
สหัสวรรษพูดอะไร

“ผมจัดการโอนเงินห้าแสนให้คุณแล้ว ยังไง... ช่วงนี้อายุคุณก็เยอะมาก

ก็แล้วกันนะ โซเซียลก็ตัดทิ้งไปเลย”

เสียงปลายสายเงียบไปแล้ว เหมือนมาลัยยังถือโทรศัพท์ไว้แบบนั้น ก่อนจะเกิดความรู้สึกเจ็บแปลบที่หัวใจ

ไม่จริง! เธอไม่เชื่อได้ไหม

เธอไม่ได้เป็นต้นเหตุที่ทำให้ตำรวจคนนั้นตาย

ไม่จริงใช่ไหม

“ยุคนี้เป็นยุคการแข่งขันของทีวีดิจิทัล ไม่เว้นแม้แต่ช่องข่าว แล้วไม่ต้องถามหาจรรยาบรรณหรอก คนพวกนี้คิดแต่เรื่องกอบโกย แสวงหาแต่ผลประโยชน์ของตัวเองทั้งนั้น”

ศุภฤกษ์พูดขณะจัดการกับเครื่องบดกาแฟสีดำเมื่อม เขาเป็นหนึ่งในหน่วยลิตเติลไทเกอร์ที่บุกเข้าจับกุมคนร้ายก่อเหตุปล้นธนาคารครั้งนี้ ทุกคนเสียใจกับการจากไปของภควัต แม้จะผ่านมาร่วมสัปดาห์แล้ว แต่หลายคนยังทำใจไม่ได้ ทว่าความรู้สึกของเขาคงเทียบไม่ได้กับความรู้สึกของชนกันต์ ผู้กองหนุ่มวัยสามสิบสองปีผู้เป็นเพื่อนร่วมรุ่นโรงเรียนนายร้อยกับภควัต ซ้ำยังเป็นคนเจอตัวเหมือนมาลัย แต่ไม่รู้ว่าเธอเป็นนักข่าว

ถ้าเขารู้...สาบานได้ว่าจะไม่เสียเวลากับเธอเด็ดขาด ถ้าหากการช่วยเหลือนักข่าวใดๆ คนหนึ่งจะทำให้เพื่อนของเขาต้องตาย

“พูดแบบนั้นก็ไม่ถูกนะไอ้ฤกษ์ ไม่ใช่ นักข่าวทุกคนจะเป็นแบบนั้น เกิดมีคนเหมารวมนำตำรวจเลวเหมือนกันหมดจะรู้สึกยังไง” นราวุฒิแย้ง ทั้งที่เข้าใจความรู้สึกของเพื่อนดี

“ก็มันโมโห”

“เออ...รู้ๆ ฤกษ์ก็โกรธเหมือนกัน แต่พูดไปแล้วมีอะไรดีขึ้นมาวะ” นราวุฒิเป็นนักเรียนนายร้อยตำรวจรุ่นเดียวกับกับศุภฤกษ์ สนทนากันพอที่จะพูดตรงๆ ได้ “กาแฟอะ ภูขอแก้วนึงนะ”

“อืม” ศุภฤกษ์พยักหน้าแล้วหันมาถามคนที่เอาแต่นั่งเงียบมา ลักพักหนึ่งแล้ว “ผู้กองล่ะ เอากาแฟมัย”

ชนกันต์ปรายตามองแล้วส่ายหน้าปฏิเสธ ศุภฤกษ์เห็นดังนั้น ก็หันไปมองเพื่อนคล้ายจะขอความเห็น อีกฝ่ายตอบด้วยการยกไหล่ แล้วทำปากขมุบขมิบ

“ไม่รู้แล้ว”

“พรุ่งนี้วันเผาผู้กองวัดแล้ว ใจหายวะ” ศุภฤกษ์บ่นเบาๆ เพราะรู้ว่าที่ชนกันต์เอาแต่นั่งเงียบก็เพราะทำใจไม่ได้ที่เพื่อนรักต้องมาตาย แบบนั้น

“นั่นสิวะ ลูกชายกำลังน่ารักเลย ไม่ทันได้อยู่รอดูแกเติบโต” นรารุณบอกลแล้วทอดถอนใจ “พวกเราเหมือนกัน ไม่รู้ว่าจะตายวันไหน ถ้ามีลูกคงขอย้ายไปอยู่หน่วยอื่น”

ศุภฤกษ์พยักหน้าแล้วส่งแก้วกาแฟให้นรารุณ พลางลอบมอง ชนกันต์ที่เอาแต่นั่งเงียบจนน่ากลัว เขาอดทนกับความอึดอัดนี้ต่อไปไม่ไหว แล้ว

“ผู้กองจะไม่พูดอะไรหน่อยหรือ เจียบขนาดนี้ เริ่มจะกลัวแล้ว นะครับ”

“ฉันไม่มีอะไรพูด”

“ผู้กองยังไม่เลิกโทษตัวเองอีกหรือครับ ที่ผู้กองวัดตายไม่ใช่ ความผิดของผู้กองเลย”

ชนกันต์หัวเราะขมขื่น เขาโง่เง่าที่ดูไม่ออกว่าผู้หญิงคนนั้นเป็น นักข่าว ทำให้แผนของทีมต้องสะดุด เพราะเขาดันไปพะวงอยู่กับการ ช่วยเหลือผู้หญิงที่เข้าใจว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ให้ปลอดภัย

หากเขาไม่สนใจนักข่าวคนนั้น ไม่เสียเวลาสามนาที่เพื่อพาเธอ ออกจากที่เกิดเหตุจนขึ้นมาสวมทับกับคนอื่นซ้ำ ภควัตก็คงไม่ต้องตาย เขาคงช่วยเพื่อนเอาไว้ได้

“ผู้กองทำดีที่สุดแล้วละครับ ถ้าเป็นคนอื่นเจอสถานการณ์เดียวกันก็ต้องทำแบบผู้กอง” ศุภฤกษ์กล่าวเพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจขึ้น

“ช่างมันเถอะหมวด ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว” ชนกันต์ปล่อยลมหายใจออกมา ความเครียดบนใบหน้ายังคงเข้มข้น “วันนี้หมวดสองคนไปงานสวดศพก่อนเลยนะ ไม่ต้องรอ”

“แล้วผู้กองไม่ไปเหรอครับ วันนี้สวดวันสุดท้ายแล้ว” ศุภฤกษ์ถามเพราะคิดว่าวันนี้ทุกคนคงต้องไปร่วมฟังสวดคืนสุดท้ายแน่นอนศาลาอยู่แล้ว

“นั่นสิครับผู้กอง วันนี้คนน่าจะมากันเยอะมาก” นราวุฒิออกความเห็น ปกติชนกันต์มักจะไปช่วยครอบครัวของภควัตต์ต้อนรับแขกคอยดูแลความเรียบร้อย บิดามารดาของภควัตต์เป็นคนบ้านนอก วกๆ เงินๆ ไม่ค่อยรู้ธรรมเนียม ส่วนภรรยา ก็ยังอยู่กับลูกชายวัยสองขวบ

“นักข่าวก็คงจะเยอะด้วย”

ชนกันต์เกลียดนักข่าว เขาเกลียดมาก่อนหน้าจะเจอเรื่องบ้าบอที่เกิดขึ้นเสียอีก

หลายครั้งการทำงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องถูกขัดขวางเพราะนักข่าวที่ใช้คำว่า ‘ทำหน้าที่’ เป็นข้ออ้าง การนำเสนอข่าวอย่างตรงไปตรงมาที่ไม่ทำลายแผนการของตำรวจเป็นเรื่องที่นักข่าวต่างหลงลืม

นอกจากนี้นักข่าวบางสำนักยังนำเสนอข่าวอย่างไร้จริยธรรมทำให้รูปคดีเสียหาย บางครั้งถึงขั้นทำให้คนร้ายหายสาบสูญไปเลยก็มี ร้ายที่สุดก็คือครั้งนี้ที่นักข่าวเข้ามายุ่งจนสูญเสียตำรวจฝีมือดีอย่างภควัตต์ไป

ตัวอย่างมีให้เห็นมานักต่อนัก แต่เป็นบทเรียนที่ถูกลืมเลือน และดูเหมือนไม่ว่ากี่ปีก็ตามนักข่าวที่เป็นเสมือนเจ้ากรรมนายเวรก็ไม่เคยเปลี่ยนไปเลย

นราวุฒิอาจพูดถูก ไม่ใช่ นักข่าวทุกคนที่เป็นแบบนั้น แต่ชนกันต์

คงไม่ไปแสวงหานักข่าวที่มีจรรยาบรรณให้เสียเวลาหรอก เพราะมันหาไม่่ายเลย

“จริงสินะครับ นักข่าวคงไปกันเยอะมาก แต่ว่าคงไม่ใช่นักข่าวคนนั้นแน่นอน เพราะเธอถูกไล่ออกไปแล้ว” นราวุฒิเล่า หลายวันมานี้มีข่าวเหตุการณ์ปล้นธนาคารเผยแพร่ในช่องต่างๆ สังคมโซเชียลก็แชร์กันให้ว่อนโลกออนไลน์อยู่ในขณะนี้ รวมถึงเรื่องการค้าเนคตีกับต้นสังกัดของนักข่าวที่ลักลอบเข้าไปในที่เกิดเหตุวันนั้นด้วย “นักข่าวคนนั้นเป็นคนเดียวกับคนที่เปิดโปงบ่อนการพนันเสียยัง”

ชนกันต์ไม่ได้ตามประวัติของนักข่าวไร้สัมภูสนักคนนั้น เพราะแม้แต่หน้าเขาก็ไม่อยากจะถึง แต่พอฟังคำบอกเล่าของนราวุฒิเขาก็ต้องฉิวหน้า ไม่คิดว่าคนแบบนั้นคิดจะทำเรื่องดีๆ ได้ ผู้กองหนุ่มทราบเรื่องการเปิดโปงบ่อนการพนันของเสียยัง เพราะข่าวนี้สะเทือนวงการตำรวจมาก จนพูดถึงอย่างแพร่หลายว่าแม่สาวเจ้าเก่งกล้าปานประหนึ่งเอารองเท้าตบหน้าตำรวจกลางสี่แยกอย่างไรอย่างนั้น

แม้แต่เขาที่เป็นตำรวจเองยังปฏิเสธไม่ได้ว่าพึงพอใจกับเหตุการณ์ในครั้งนั้น อย่างน้อยมันก็ทำให้อาชญากรในคราบตำรวจหมดหนทางทำกินจากการรับเงินสินบนไปอีกสักพักใหญ่ แต่พอรู้ว่านักข่าวคนนั้นเป็นคนเดียวกับคนที่โผล่มาในเหตุปล้นธนาคาร ชนกันต์ก็มีอคติอย่างแรง

“ยายนั้นคงจะหิวเงินมาก ถึงได้เสี่ยงตายครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อให้ได้ข่าวมาขาย”

เห็นใบหน้าหล่อเหลาของผู้กองหนุ่มแสดงความเกลียดชังอย่างชัดเจน นราวุฒิกับศุภฤกษ์ต้องหันมามองหน้ากัน ปกติชนกันต์เป็นคนค่อนข้างควบคุมอารมณ์ได้ดี แต่ดูเหมือนว่านักข่าวสาวรายนั้นจะทำลายความสามารถด้านนี้ของผู้กองหนุ่มไปหมดสิ้น

“ต่อไปก็คงไปทำแบบนี้ที่ไหนไม่ได้แล้วละครับ ไม่รู้ว่าจะหากไม่

เกิดเหตุการณ์ครั้งนี้ขึ้นมาก่อน เธอจะไปทำความยุ่งยากให้คดีไหนอีกบ้าง” นรารุณีกล่าวพลางจับกาแฟรสชาติขมปรา้ วิเคราะห์สถานการณ์ “ถูกไล่่ออกจากช่องแล้วก็คงหมดอนาคตนักข่าวไปด้วย ทำเรื่องขนาดนี้คงไม่มีใครรับเธอเข้าทำงานในวงการนี้อีก”

“ถึงจะอย่างนั้นนักข่าวประเภทนี้ก็ยังมียู่อีกมาก” ชนกันต์ลุกขึ้นยืน สีหน้ายังมีร่องรอยของความเกลียดชัง “เตรียมใจเอาไว้ได้เลย คดีฆาตกรรมเด็กที่ยังหาตัวคนร้ายไม่ได้มัน พวกนายก็เห็นว่าเป็นยังไง”

คดีพบเด็กเสียชีวิตปริศนาเป็นคดีโด่งดังมากในช่วงก่อนหน้านี้ แต่นักข่าวนำเสนอข่าวจนเสียรูปคดี และหนทางที่จะปิดคดีนี้ก็ยิ่งยุ่งยากมากขึ้น ข้อมูลผสมปนเปกันจนแยกความจริงไม่ออกแล้ว

“เกลียดแม่จิบหาย”

2

มรดก

ข่าวสารถ้วยสุดท่ายถูกเทใส่หม้อหุงข้าวไฟฟ้า มือบาง
เกือบเห็นกระดูกสันเทาด้วยความหิว เหมือนมาลีมองข้าวในหม้อแล้ว
น้ำตาเริ่มด้วยความรันทดอดดู

นับจากเหตุการณ์คนร้ายบุกปล้นธนาคารถึงวันนี้ก็หนึ่งปีแล้ว
เหมือนมาลีใช้ชีวิตอย่างยากลำบากและเริ่มเข้าขั้นอดอยากยากแค้น

ตอนถูกไล่ออกจากงานเธอยังหวังจะหาว่าสามารถหางานสาย
นักข่าวได้ไม่ยาก คิดว่าตนยังเป็นที่ต้องการเพราะก่อนหน้านี้จะเกิดเรื่อง
สำนักข่าวอื่นมาขอซื้อตัวเธอหลายต่อหลายครั้ง

ทว่าเธอคิดผิด เพราะครั้งนี้ไม่มีสำนักข่าวใดรับเธอเข้าทำงาน
เลย เงินที่มีหมดไปกับการประวิงเวลา ไม่ยอมหางานอื่นทำไปพลางๆ
ทำให้เธอเป็นคนตกงานคนหนึ่งที่กำลังจะอดตาย เงินที่เหลืออยู่ในบัญชี
ตอนนี้แค่พอจ่ายค่าคอนโดเดือนนี้เท่านั้น

หญิงสาวกอดสวิตช์หุงข้าว แล้วเดินมานั่งหมดอาลัยตายอยาก
เหมือนมาลีไม่มีพ่อ ท่านตายไปตั้งแต่เธอเรียนชั้นมัธยมปลาย
ด้วยพิษสุราเรื้อรัง ส่วนแม่หนีไปทำงานต่างประเทศตั้งแต่เธอยังเล็ก
และไม่เคยกลับมานานกว่าสิบห้าปีแล้ว ไม่รู้เป็นตายร้ายดีอย่างไร
ตอนนี้เธอไม่มีญาติพี่น้องเหลือแล้ว และที่ร้ายไปกว่านั้นคือ...เธอไม่มี

มิตรแท้ที่พอจะบากหน้าไปพึ่งพิงได้

เหมือนมาลีไม่เคยไว้วางใจใคร เธอรักแค่ตัวเอง วันๆ ดิ้นรนปากกัดตีนถีบให้ตัวเองมีชีวิตที่ดีขึ้น ไม่เคยเห็นคนรอบกาย ดังนั้นแล้วพอถึงคราวลำบาก เธอก็คิดชื่อใครไม่ออกเลยสักคนที่พอจะพึ่งพาอาศัยได้

เพราะเธอเองก็ไม่เคยช่วยเหลือใครเหมือนกัน

คิดดูแล้ว เธอดิ้นรนจนพาตัวเองมาอยู่ในคอนโดหรูหรางี้ได้ขนาดนี้ หากจะต้องกลับไปทำงานพนักงนตามสถานประกอบการต่างๆ เหมือนเมื่อก่อน ก็ยากเหลือเกินที่จะทำใจ

จิตใจเหมือนมาลีห่อเหี่ยว เธอคิดอะไรไม่ออกกระทั่งเมื่อโทรศัพท์ของเธอที่เจียบเหงามานานดังขึ้น ทำเอาร่างบางสะดุ้งตัวโยน

‘เจ้าหนี้แหงๆ’

เธอมองหมายเลขโทรศัพท์ด้วยหัวใจเต้นรัว ค่าบัตรเครดิตเจ็ดใบของเธอก็หมุนจนปวดเศียรเวียนเกล้า คราวนี้ไม่รู้ว่าเป็นเจ้าหนี้จากสถาบันการเงินไหนอีก

ติดๆ ติดๆ ติดๆ

สายเรียกเข้าดังขึ้นเป็นครั้งที่สอง คราวนี้หญิงสาวจำใจกดรับ แล้วกรอกเสียงลงไป

“ฮัลโล”

“สวัสดีครับ คุณเหมือนมาลี สัมเกลี้ยง หรือเปล่าครับ”

เหมือนมาลีชะงักไป เพราะนามสกุล ‘สัมเกลี้ยง’ นั้นเป็นนามสกุลเก่าที่เธอเปลี่ยนมาเกินสิบปี ฉะนั้นพอมีคนเรียกชื่อนามสกุลนี้ หญิงสาวจึงงุนงงเป็นอย่างมาก

“คุณ”

“เออๆ ขอโทษค่ะ ฉันเองค่ะ เหมือนมาลี...” เธอเว้นจังหวะ กลืนหายใจ “...สัมเกลี้ยง”

ยอมรับตามตรงเลยก็ได้ว่าเธออายนามสกุลบรรพบุรุษเป็นอย่างมาก เธอก็เหมือนใครหลายคน อยากได้ อยากเป็นคนที่มีหน้ามีตาในสังคม ไม่อยากถูกมองว่าเป็นคนบ้านนอกคอกนา และก็คิดมาตลอดว่าการเปลี่ยนชื่อและนามสกุลให้ทันสมัยดูมีคลาสก็เป็นเรื่องที่ควรทำ

“ผมทนอายุความของคุณสำเร็จ สัมเกลี้ยง ขอแจ้งข่าวร้ายให้คุณทราบนะครับ ว่าตอนนี้คุณปู่ของคุณได้เสียชีวิตลงแล้ว”

“อะไรนะคะ” เปล่าเลย เหมือนมาลีไม่ได้ตกใจ แต่ประหลาดใจ เธอมีปู่กับเขาดอนไหน พ่อเธอเล่าว่าปู่เสียไปนานแล้วก่อนที่จะเธอจะเกิดเสียอีก

“คุณคงเข้าใจผิดแล้วละคะ ปู่ฉันเสียไปนานแล้วคะ”

“ไม่เข้าใจผิดหรอกครับ คุณสำเร็จเสียชีวิตไปไม่ได้เขียนพินัยกรรมเอาไว้ชัดเจน ระบุแต่เพียงว่าให้แบ่งมรดกทั้งหมดให้ทายาทโดยชอบธรรม ซึ่งจากการสืบสายเลือดดูแล้ว คุณน่าจะเป็นทายาทคนสุดท้ายเพียงคนเดียวที่จะเป็นผู้รับมรดกทั้งหมด”

เหมือนมาลีหูอื้อตาลาย เธอคงหิวข้าวจัดจนหูผาด ไม่กี่วินาทีที่แล้วอะไรแบบนี้

“คุณเหมือนมาลี ฟังผมอยู่หรือเปล่าครับ”

“พะ...พะ...ฟังค่ะ ฉันฟังอยู่” หญิงสาวไม่อาจห้ามเสียงของตัวเองไม่ให้สั่นได้เลย คนดวงตกอย่างเธอนะหรือ อยู่ดีๆ ก็บุญหล่นทับญาติที่ไหนไม่รู้โผล่มาพร้อมกับสมบัติก้อนโต “แต่ว่า...ฉันจะเชื่อได้ยังไงคะ ว่าที่คุณพูดเป็นเรื่องจริง สมัยนี้มีจลาจลเยอะจะตายไป”

“ผมเข้าใจ เธอเป็นว่าคุณเดินทางมาพบผมที่กรมที่ดินจังหวัดกาญจนบุรีในอีกสองวัน ผมจะทำเรื่องโอนที่ดินให้เป็นของคุณที่นั่นเลย ถ้าไม่ไวใจก็พาใครมาเป็นเพื่อนก็ได้ครับ”

“ที่ดินหรือคะ ที่ดินอะไรคะ” เหมือนมาลีอยากจ้องกรีด เธอกำลังจะได้เป็นเจ้าของที่ดินหรือ ไม่อยากจะเชื่อเลยจริงๆ

“ครับ ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง เป็นกิจการรีสอร์ทที่จังหวัดกาญจน์ นะครับ ไม่ทราบว่ามีวันที่นัดคุณสะดวกไหม”

แม้ต้องไล่จะว่างเปล่า ไม่มีอะไรตกถึงห้องเลยตั้งแต่เช้า แต่ สมองเธอโลดแล่นเป็นอย่างมากในเวลานี้ ภาพรีสอร์ทสวยงามบนเนื้อที่ ร้อยไร่ริมแม่น้ำแควลอยมา

ยิ่งกว่าถูกลอตเตอร์รางวัลที่หนึ่ง

“คุณนายคะ ฉันมีคำถามอย่างหนึ่งอยากจะถามคุณ”

“ครับ ยินดีครับ”

“วันนัดฉันต้องเตรียมเอกสารอะไรไปบ้างคะ”

ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมาชีวิตของเหมือนมาลีราบกับเรืออัปปาง

กลางคลื่นพายุมรสุมรุนแรง เธอลอยคว้างมองไม่เห็นฝั่ง ในชีวิตของเธอ ไม่มีใครเป็นฝั่งให้เธอได้แม้แต่ในจินตนาการ

เรื่องการแอบเข้าไปในพื้นที่เกิดเหตุจนกลายเป็นการขัดขวาง การทำงานของเจ้าหน้าที่ เป็นคดีความซึ่งทางการฟ้องร้องกับสำนักข่าวต้นสังกัด ทำให้สำนักข่าวแฮมบาร์เดียร์นิวส์ต้องถูกปรับเป็นจำนวนเงินที่มากโข และนับว่าเป็นโชคดีนิดหน่อยที่เหมือนมาลีไม่ต้องติดคุก ติดตารางอย่างที่วันกลัวในตอนแรก

อย่างไรก็ตามมันทำให้เธอไม่มีที่ยืนในสังคม เหมือนกับว่าหมดอนาคตไปเลย

แต่เธอยังคงพอมีบุญเก่าที่สั่งสมมาตั้งแต่ชาติปางก่อนอยู่กระมัง วันนี้จึงได้รับโชคก้อนโตเป็นรีสอร์ทหรูท่ามกลางธรรมชาติ

เอิ่ม... อันที่จริงเธอไม่แน่ใจว่ารีสอร์ทที่เธอได้รับมรดกนั้นเป็นอย่างไร เพราะค้นหาในอินเทอร์เน็ตไม่พบ

‘รีสอร์ทชื่อว่าอะไรเธอคะ’ เธอถามนายความ

‘สำเร็จสำราญ...อะไรสักอย่างนี้แหละครับ’ นายความที่เธอยัง

ไม่รู้จักแม้แต่ชื่อตอบแบบขอไปที ‘เอาเป็นสิบโมงเจอกันนะครับ เดี่ยว
รายละเอียดอื่นๆ ค่อยมาคุยกันทีเดี๋ยว ผมอาจยุ่งสักเล็กน้อยช่วงนี้
ลูกความผมทยอยตายเป็นว่าเล่นเลย’

เอาเถอะ รีสอร์ตจะซื้ออะไรก็ช่างมัน เพราะสำหรับคนที่กำลัง
จะจมน้ำตาย ได้พบกับเรือเร็ววิ่งมารับขึ้นฝั่งก็นับว่าโชคดีจนบรรยาย
ไม่ถูกแล้ว

พอถึงสำนักงานที่ดิน นายความก็จัดการทุกอย่างให้อย่าง
คล่องแคล่วว่องไว จนเหมือนมาลีดุอะไรไม่ทัน ไม่นานของสีน้ำตาลซึ่ง
บรรจุเงินที่ดินและระบุเจ้าของเป็นชื่อเธอก็มาอยู่ในมือเธอเรียบร้อยแล้ว

เหมือนมาลีนั่งรถโดยสารมา พบบอกลาทนายความผู้มาไวไปไว
เธอก็ยืนคว้างอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง หญิงสาวหยิบเงินดอออกมาดูแล้ว
ถอนหายใจ

จะบอกว่าฉลาดน้อยก็ได้ เพราะตลอดชีวิตไม่เคยมีเงินที่ดิน
เป็นของตัวเองมาก่อน เธอจึงไม่แน่ใจเลยว่าที่ดินผืนนี้ใหญ่เล็กเพียงใด

“บ้านนอกขนาดนี้ใครจะไปอยู่ได้ ขอโทษนะคะคุณปู่ แยมคง
ต้องส่งมันไปอยู่กับคนอื่น ขึ้นชื่อว่าเป็นรีสอร์ต คงจะขายได้สักสิบ
ยี่สิบล้านอยู่มั้ง”

พอคิดถึงจำนวนเงิน หญิงสาวก็ตาโต รอยยิ้มกระจ่างระบายน
บนใบหน้า

‘ไปดูให้เห็นกับตาตอนนี้เลย ไม่แน่ว่าอาจจะขายได้ถึงห้าสิบ
ล้านก็เป็นได้’

**ฝุ่นดินแดงฟุ้งกระจายจนบังรถสองแถวสีขาวแทบมอง
ไม่เห็น ก่อนรถกลางเก่ากลางใหม่จะเบรกจนคนโดยสารพากันหัวทิ่ม
หัวดำ**

“โอ๊ย! ลุง เบาๆ หน่อยก็ได้ ลำไส้เล็กลำไส้ใหญ่ฉันทันกันหมด

แล้วเนี่ย” เหมือนมาลีโวยวาย ไม่นานลุงคนขับรถก็เปิดประตูลงมาบอกกับเธอ

“ถึงแล้วคุณ ที่นี่แหละ”

เหมือนมาลีไอค็อกแค็ก โบกมือปิดฝุ่นละอองให้พ้นจากจมูก หยตามองบรรยากาศรอบๆ แล้วต้องหน้ามือคว่ำมวด

“แน่ใจหรือลุง ซื้อมันกันหรือเปล่า”

“สำเร็จสำราญโฮมสเตย์ มีที่นี่ที่เดียวแหละคุณ”

“ไม่ใช่! ไม่ใช่โฮมสเตย์ รีสอร์ทค่ะ พามาผิดแล้วลุง นึกอยู่แล้วว่าไม่ใช่ทางนี่หรือก ถนถนถนแบบนี้จะมีรีสอร์ทมาเปิดอยู่ได้อย่างไร โอ๊ย! เสียเวลาฉนั้นจริงๆ เลย ลุงนะลุง รีสอร์ทที่ฉันบอกนะ เป็นของปู้สำเร็จล้มเกลี้ยง คนที่เพิ่งตายไปเดือนที่แล้วต่างหาก”

“ปู้สำเร็จ ล้มเกลี้ยง ก็มีแค่คนเดียวเท่านั้นแหละคุณ ในหมู่บ้านนี้ชาวบ้านชาวช่องเขารู้จักกันทั้งนั้น คุณไปถามใคร เขาก็พาคุณมาที่นี่แหละ คนที่เสียเวลานะเป็นผมมากกว่า คุณรีบลงมาเลย ผมจะไปส่งผู้โดยสารต่อ”

พอถูกเจ้าถิ่นขึ้นเสียงไล่ คนแก่งก็หน้าจ๋อยสนิท เธอหยิบเงินส่งให้ลุงเจ้าของรถสองแถวแล้วลงจากรถทันที

พอรถแล่นจากไป เจ้าของร่างบอบบางในชุดเซ็ทสีขาว นุ่งกางเกงยีนขาเดฟก็เดินไปยังประตูไม้เก่าๆ ที่เขียนป้ายด้วยลายมือบรรจงว่า

‘สำเร็จสำราญโฮมสเตย์ ยินดีต้อนรับ’

“ฉันอยากจะร้องไห้แล้ว”

หลานสาวผู้พลัดพรากตั้งแต่เยาว์วัยกลับมาได้รับมรดก ร้อยล้านของเจ้าคุณปู่

‘นิทานหลอกเด็ก นิยายน้ำเน่า ละครหลังข่าว โกหกสุดๆ’

เหมือนมาลีไม่รู้ว่าจะสรรหาคำไหนมาสบถ ถึงจะสาสมกับสิ่งที่เธอเจอ เพราะมรดกของคุณปู่สำเร็จเป็นแค่โฮมสเตย์เก่าๆ ที่เข้าพักได้คืนละสองห้อง เก็บค่าเช่าแค่ห้าร้อยบาทต่อคืน

บ้าไปแล้วแน่ๆ อยู่ดีๆ เรือกู้ภัยที่เข้ามาช่วยเธอขณะลอยคออยู่กลางทะเลกลับเป็นแค่เรือแจวที่ใกล้จะจมไม่จมแหล่

เหมือนมาลีน้ำตาร่วงแหมะๆ อย่างไม่อาจห้ามตัวเองได้

“โอ...คุณ เสียใจที่คุณปู่สิ้นไปก่อนที่จะได้พบหน้ากันสินะคะ”

นางสมพิศ หญิงสูงวัยผู้ดูแลโฮมสเตย์แห่งนี้กล่าวด้วยความสงสาร

คนร้องไห้เหลือบมองคนพูดซึ่งดูจะน้ำตาเร้นแล้วต้องร้องไห้หนักกว่าเดิม

“ฮือ...بابอ เวิร์กรรมอะไรของฉันถึงต้องมาเจออะไรแบบนี้”

“ไม่เอานะคะ คนตายไปแล้ว อาลัยอาวรณ์ไปก็ไม่มีพื่นขึ้นมาหรอกค่ะ ถือว่าคุณปู่ท่านไปสบายก็แล้วกันนะคะ”

“ใช่! บางทีฉันก็อยากจะทำตายๆ ไปให้รู้แล้วรู้รอด”

คราวนี้เหมือนมาลีบ่นกับตัวเองคนเดียว ทำให้อีกฝ่ายได้ยินไม่ชัดเจน ต้องถามซ้ำ

“คุณว่าอะไรนะคะ”

“เปล่าค่ะป้า...” เธอถอนหายใจแล้วเช็ดน้ำตา “ป้าพักอยู่ที่นี้เหวอ”

“บ้านป้าอยู่ถัดไปจากนี้ประมาณสองสามร้อยเมตรค่ะ ป้าทำงานที่นี่ ดูแลทำความสะอาดห้องพัก แล้วก็จัดอาหารการกินให้แขก เสร็จงานก็กลับไปนอนบ้าน”

เหมือนมาลียิ่งหนักใจ โฮมสเตย์เล็กๆ แบบนี้กำไรก็น้อยมากพอแล้ว ยังจะต้องจ่ายค่าจ้างคนดูแลอีก จะเอากำไรกำไรมาจากที่ไหน

“ป้า ฉันเองก็ไม่ใช่ว่าคนที่นี่ ป้าคงต้องหางานอื่นทำแล้วละ เพราะอีกหน่อยฉันจะประกาศขายแล้ว”

“อ้าว!” นางสมพิศทำหน้าเศร้า “คุณไม่ได้อยากมาสืบทอด
กิจการหรือหะคะ”

“ไม่หรอก ถ้าปากลั่วตงาน ฉันจะบอกกับคนที่มาซื้อก็ได้ว่าให้
จ้างป่าต่อ แต่ไม่รับปากหรอกนะว่าเขาจะจ้างหรือเปล่า”

“เรื่องนั้นป่าไม่ห่วงหรอกคะคุณ ห่วงก็แต่ว่า...จะมีใครมาซื้อกัน
ละคะ บ้านเก่าๆ โทรมๆ แบบนี้”

“มีสิ” เหมือนมาลีตอบอย่างไม่มั่นใจนัก ความหนักใจก่อเกิดขึ้น
อย่างรวดเร็ว

เธอกวาดตามองรอบๆ ภาพที่เห็นคือบ้านไม้หลังนี้เป็นบ้าน
โบราณสองชั้น พื้นที่บ้านกว้างขวาง ชั้นสองของบ้านเป็นระเบียงกว้าง
ที่ยื่นออกมาจากตัวบ้าน มองเห็นวิวภูเขาสลับซับซ้อนที่งดงามเป็น
อย่างมาก แต่ทุกอย่างภายในบ้านแห่งนี้ทรุดโทรมเก่าแก่จนเดาไม่ออก
เลยว่าที่นี้รับแขกครั้งสุดท้ายเมื่อไร

จากที่คิดว่าจะขายสมบัติได้หลักสิบล้าน ตอนนั้นแค่หลักแสนยัง
ไม่แน่ใจเลยว่าจะขายได้หรือเปล่า

คิดแล้วน้ำตาก็พลันจะไหลอีกระลอก

เหมือนมาลีเพิ่งเข้าใจคำว่า ‘สวรรค์ก้นแก้ง’ ก็คราวนี้

สามเดือนผ่านไป

โครม!

ชายฉกรรจ์สามคนโยนของออกมาจากคอนโดใจกลางกรุง
เหมือนมาลียื่นหน้าซัดเผื่อคอยู่หน้าคอนโด มองข้าวของของตัวเองที่
วางระเกะระกะบนพื้นด้วยความกลัวผสมปนเปกับความอับอาย เพราะ
ตอนนี้คนเริ่มมองมาที่เธอเป็นตาเดียว

“นี่คุณ ทำแบบนี้ฉันแจ้งความจับคุณได้นะ” เหมือนมาลียังใจ
กล้าดำคนที่ชนของเธอมาทั้งอย่างไม่เห็นแก่มนุษยธรรม

“ไปแจ้งเลย ตำรวจจะได้จับแกข้อหาไม่ยอมจ่ายค่าเช่าห้อง”
เจ้าของคอนโดที่ปล่อยเช่าให้เธอเดินตามออกมา

“คุณหวาน แยมบอกแล้วไงคะ ว่าขายที่ได้จะเอาเงินมาจ่าย
ที่เดียว”

“ขายที่? แกคิดว่าฉันจะโง่ให้แกหลอกเหรอ ที่ดินอะไรของแก
คนอย่างแกจะมีทรัพย์สินอะไรเหลือติดตัว อีกอย่าง ถ้าแกขายที่ไม่ได้
ฉันไม่ต้องรอไปทั้งชาติเลยหรือไง”

“นี่! จะดูถูกกันมากเกินไปแล้วนะ”

“ก็ดูถูกสิวะ นักข่าวเลวๆ อย่างแก ฉันไม่อยากจะมาอยู่คอนโด
ฉันให้สกรปรกพรอก รีบเก็บข้าวของออกไปนะ ลำบากช่วยขนมาขนาด
นี้ก็บุญแล้ว ส่วนที่วีตู่เย็นฉันจะยึดไว้แทนค่าเช่าที่แกค้างไว้สามเดือน
ก็แล้วกัน”

“ฮะ!”

“ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว รำคาญ”

ดวงตากลมโตมองเจ้าของคอนโดที่ครั้งหนึ่งเคยดีต่อกันตอน
สมัยที่เธอยังเพิ่งพอตาค้ำ และยังเห็นด้วยว่าคนอื่น ๆ กำลังมองมาด้วย
แวตาว่างเปล่า บางคนยกโทรศัพท์ขึ้นถ่ายภาพ ไม่มีใครคิดจะเดิน
เข้ามาถามไถ่ช่วยเหลือเธอในฐานะเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเลย

ในตอนนั้นสิ่งแรกที่เธอคิดก็คือกลับบ้าน แต่บ้านที่ไหนกันล่ะ
ในเมื่อเธอไม่เคยมีบ้านเป็นของตัวเอง

รถสองแถวคันเดิมพาเธอกลับมายังสถานที่แห่งนี้

‘สำเร็จสำเร็จโฮมสเตย์ ยินดีต้อนรับ’

“ถึงแล้วครับคุณ”

ลุงจาก คนขับรถสองแถวจอดรถแล้วเดินอ้อมมาบอก คราวนี้
ไม่มีผู้โดยสารคนอื่นนอกจากเหมือนมาลี ลุงเลยพอมีเวลาจะคุยด้วย

นิดหน่อย

“มาสองรอบแล้ว แบบนี้ไม่ผิดที่แล้วใช่ไหม”

“ค่ะ” เหมือนมาลีทำหน้าเมื่อย แต่ลู้งยี้มจนเห็นพื้นหลอ เธอคว่ำกระเป๋าดำเดินทางใบใหญ่สองใบแล้วลากลงจากรถอย่างทุลักทุเล ลู้งยี้มน้ำใจเข้ามาช่วยยกกระเป๋าสองใบไปวางไว้ใต้ร่มไม้หน้าบ้าน

“ขอบคุณค่ะ นี่ค่าโดยสาร” เธอยื่นเงินให้ ตั้งท่าจะเข้าบ้าน แต่ถูกเรียกเอาไว้ก่อน

“เอาของมาเยอะแบบนี้ คงจะมาอยู่เลยสิค่ะ”

“ใช่ค่ะ” เธอหยุดแล้วหันมาตอบ

“เห็นชาวบ้านแถวนี้เขาบอกว่าหลานคุณปู่สำเร็จประกาศขายบ้านไปแล้ว แต่ขายไม่ได้ใช่ไหมล่ะคุณ ไม่เป็นไรหรอก เห็นบ้านนอกคอกนาแบบนี้อยู่ๆ ไปก็ไม่ได้เลยร้ายอะไรเลย ผมเนี่ยขับแท็กซี่อยู่ในกรุงเทพฯ ตั้งแต่ตอนเป็นหนุ่ม ลำบากลำบาก รกติด คนก็หงุดหงิดง่าย กลับบ้านมาขับรถสองแถวนี้รายได้น้อยกว่าก็จริง แต่มีกินมีใช้ สุขภาพจิตก็ดี สบายกว่าอยู่กรุงเทพฯ เยอะ”

เหมือนมาลีไม่ตอบอะไร อันที่จริงเธอไม่ค่อยได้คุยกับใครยาวๆ แบบนี้มานานแล้วตั้งแต่เกิดเรื่อง การได้ฟังคนอื่นพูดบ้างก็ทำให้รู้สึกดีไปอีกแบบ

“มีอะไรให้ช่วยก็เดินไปบ้านคนแถวนี้ เขามีน้ำใจกันทั้งนั้นแหละ ไม่ต้องกลัวอันตรายอะไร”

“ค่ะ ขอขอบคุณนะคะ” หญิงสาวบอกอย่างจริงใจเป็นครั้งแรก เพราะเห็นว่ครั้งก่อนลุงคนขับรถสองแถวทำฮึดฮัดโมโหเธอแทบตาย แต่กลับกลายเป็นว่าแกเป็นคนเดียวที่พูดดีกับเธอในระยะเวลาหลายเดือนมานี้

“โชคดีนะคะคุณ”

รถสองแถวคันเดิมแล่นออกไป ฝุ่นควันฟุ้งกระจายตามทางที่รถ

เคลื่อนผ่าน เหมือนมาลีทอดถอนใจ แม้เธอจะมองว่าบ้านหลังนี้เป็น
เรือเก่าผุพัง แต่คนจะจมน้ำตายอยู่รอมร่อก็คงต้องเกาะมันไว้ก่อนเพื่อ
ให้ลอยคอรอดชีวิตอยู่ได้

หญิงสาวหยิบกุญแจดอกสีเหลืองทองออกมาไขประตูรั้ว เปิด
เข้าไปพบกับฝุ่นที่เกาะหนาเตอะ ตั้งแต่เธอได้รับมอบบ้านหลังนี้มา
ที่นี่ก็ไม่เคยเปิดรับแขกเข้ามาพักอีกเลย สภาพของบ้านที่ไม่มีคนอยู่
อาศัยจึงทรุดโทรม ดีที่เธอยังจ่ายค่าน้ำค่าไฟ ไม่เช่นนั้นคงลำบากแน่ๆ
หากต้องเข้ามาอยู่บ้านร้างที่ไม่มีไฟฟ้าและน้ำประปาใช้

หญิงสาววางกระเป๋าลงแล้วเดินขึ้นไปสำรวจข้างบนบ้าน เธอ
บอกไม่ถูกเลยจริงๆ ว่ารู้สึกอย่างไร หัวใจมันไหวแปลกๆ ที่ต้องมาอยู่
อาศัยในที่ที่ไม่คุ้นเคยแบบนี้

แม้จะขึ้นชื่อว่าเป็นทายาทโดยชอบธรรม ได้รับมรดกอย่างถูกต้อง
แต่เธอก็ไม่รู้สึกเลยสักนิดว่าบ้านหลังนี้คือบ้านของเธอ

เธอไม่คุ้นเคย ไม่มีความผูกพัน และรู้สึกเหมือนจะร้องไห้ตลอด
เวลาเมื่อแต่ละย่างก้าวเหยียบลงบนแผ่นไม้ที่ฝุ่นเกาะหนา อ่างว้างจน
ต้องกุมอกตัวเองอย่างปอดบประโถม

“อ้าว! คุณ”

ป้าสมพิศเยียมหน้าโผล่เข้ามาตรงช่องบันได เหมือนมาลีเห็นก็
ยิ้มออกเป็นครั้งแรก

“ป้านี่เอง”

“ก็ตาจาก...คนขับสองแถวแวะบอกป้าเมื่อกี้เองว่าคุณมา ก็เลย
เข้ามาคุยด้วยเสียหน่อย ขายบ้านหลังนี้ได้แล้วหรือ” ป้าสมพิศเดิน
กระเยงกระเแยงขึ้นบันไดบ้านมา ถกผ้าถุงขึ้นก่อนจะนั่งลงพิงเสา
ต้นหนึ่งกลางบ้าน “อ้อ! บ้านโหมไปมากเลย ไม่มีคนมาดูแล นี่ถ้า
คุณอนุญาต ป้าจะมาทำความสะอาดให้ก็ได้”

“ฉันไม่มีเงินจ้างหรือจะป้า” เหมือนมาลีเดินมานั่งบนพื้นห่าง

จากที่ป่าสมพิศนั่งอยู่พอประมาณ สีหน้าเหินห่างน้อย

“โอ๊ย! ไม่ต้องจ้ำงหрок ฉันกับหลานมาทำให้แป็บเดียวก็เสร็จ ไม่เอาค่าจ้งค่าจ้งอะไรหрокคุณ”

เหมือนมาลีไม่ได้ตอบอะไร แต่ในใจเธอไม่เชื่ออย่างเด็ดขาด ‘ของฟรี’ ไม่มีในโลก

การเติบโตมาอย่างยากลำบากในห้องเช่าเล็กของชุมชนแออัด คนรอบกายต่างปากกัดตีนถีบ ดิ้นรนเอาตัวรอด ไม่มีใครสนใจใคร หากไม่หวังผลประโยชน์ ทำให้เธอไม่ศรัทธากับคำว่า ‘น้ำใจ’ เพราะไม่เคยได้รับมันจากใครเลย

“ฉันเกรงใจนะป้า เมื่อก่อนป้าเป็นแม่บ้านที่นี่ เคยได้รับเงินเดือน จากคุณป้าเนี่ย มาทำให้ฟรีๆ ได้ยังไง” เธอตอบไปตามมารยาท “อีก อย่าง ฉันยังขายบ้านไม่ได้ คิดว่าจะมาอยู่ที่นี่ซะเอง เดียวทำไปเรื่อยๆ ก็คงเสร็จ”

“มาอยู่เองก็ดีแล้ว บ้านหลังนี้งามมากนะคะคุณ ไม่สักทั้งหลัง ขายไปเสียตายตายเลย” ป้าสมพิศกวาดตามองสภาพบ้านที่ทรุดโทรม ใจหายขึ้นมาอีกครั้งเมื่อนึกถึงเจ้าของบ้านที่เฝ้าดูแลมันอย่างดีจนลมหายใจสุดท้าย

“ตาสำเร็จแกร้งบ้านหลังนี้มาก ดูแลอย่างดีจนแจะตายก็ยัง ห่วง ขนาดขอหมอกลับมาตายที่บ้าน ญาติพี่น้องล้มหายตายจากกันไปหมด นี่ป้าก็เพิ่งรู้ว่าตาสำเร็จแก็มีหลานกับเขาเหมือนกัน ถ้ารู้เร็วกว่านี้คุณจะได้กลับมาช่วยทำศพส่งวิญญาณแก แจะได้นมดหว่าไปสบาย”

เหมือนมาลียิ่งไปตั้งแต่ที่ป้าสมพิศบอกว่าป้าสำเร็จของเธอเสีย ชีวิตที่บ้านแล้ว อยู่ดีๆ ขนแขนเธอก็ลุกชูชันจนต้องยกมือขึ้นมาลูบแรงๆ

“ป้า พุดอะไรแบบนั้น คนตายแล้วก็ต้องไปสบายทุกคนสิ”

“ไม่ทุกคนหรอกคุณ คนแถวนี้เขายังเห็นว่าตาสำเร็จแถมเดินวนเวียนอยู่ในบ้าน เหมือนยังไม่ยอมไปผุดไปเกิด”

คราวนี้เหมือนมาลีตาลูกโพล่ง รีบถกกายเข้าไปหาหญิงสูงวัย แล้วคว่ำหน้าเข้าไปที่แขนนุ่มนิ่ม ตัวสั่นงันงก

“ฮือ...ป้า พุดจริงๆ เหรอ”

“เฝ้า! คุณกลัวผีหรือกริ ไฉย! ไม่รู้ ไม่งั้นไม่เล่าหรือ”

“ไฉย! ป้า ใครจะไม่กลัว พุดมาขนาดนี้ คนไม่กลัวคงบ้าไปแล้ว”
เหมือนมาลีได้แต่บ่นในใจ เธอไม่แน่ใจแล้วว่าจะอยู่ที่นี้เป็นที่คุ้มกะลาหัวไปก่อน หรือจะหนีไปตายตาบหน้าดี แค่คิดภาพตัวเองต้องนอนอยู่คนเดียวในบ้านหลังใหญ่ที่มีสภาพโบราณคร่ำครึขนาดนี้ หัวใจก็หล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม

“กลัวสิป้า ค็นนี้ฉันจะนอนยังงัยละ”

“เฝ้าฯ ยังอีกหลายชั่วโมงกว่าจะค่ำ เตียวฉันให้เด็กแถวนี้มาช่วยกันเก็บกวาด แล้วค็นนี้ให้หนึ่งไข่วาน หลานฉันมานอนเป็นเพื่อนก็แล้วกันนะ” คนจุดประเด็นเรื่อง ‘วิญญาณปู่สำเร็จ’ มีสีหน้าเรียบเฉยไม่รู้สึกลึบเลยสักนิด

เหมือนมาลีเคือง แต่เห็นว่าอีกฝ่ายยังยืนยันจะช่วยเหลือเธอ หญิงสาวจึงข่มความขุ่นเคืองเอาไว้ก่อน

“ฉันไม่มีเงินนะป้า”

“ไม่คิดเงินหรอกคุณ คุณเป็นคนตัวคนเดียว เพิ่งมาอยู่ที่นี่ จะปล่อยไว้ไม่ช่วยเหลือได้ยังไง ปู่สำเร็จแถมจะหาว่าป้านะแล้งน้ำใจ”

“ไฉย! ป้าอย่าไปพุดถึงปู่แกลยนะ พุดบ่อยๆ เตียวแถมมา”

“เออๆ ไม่พุดแล้วไม่พุด ปล่อยแขนป้าได้แล้ว จะได้ลุกไปเรียกหลานมัน”

เหมือนมาลียกมือไหว้ปลกๆ ป้าสมพิศจะช่วยด้วยการหวังผลอะไรก็ตาม ตอนนั้นเธอไม่มีทางเลือกอะไรมากนัก จึงควรรับน้ำใจนี้ไว้

เพราะลำพังตัวเองคนเดียวคงทำความสะอาดบ้านทั้งหลังไม่ไหวแน่ๆ
อีกอย่าง เธอก็นอนคนเดียวไม่ได้ด้วย แกให้หลานมานอนเป็นเพื่อนก็
ถือว่าดีมากแล้ว

ส่วนเรื่องทีคิดว่าหญิงสูงวัยเข้ามาช่วยเพราะหวังสิ่งใดจากเธอ
สักวันเธอคงรู้คำตอบทุกอย่างแน่นอน

3

ลูกค้าวิไอพี

“สวัสดีค่ะ สำเร็จสำราญโฮมสเตย์ค่ะ วันเสาร์นี้เธอจะว่างหนึ่งห้องห้าร้อยบาท ค่าอาหารสามมื้อสองร้อยต่อท่านค่ะ ได้ค่ะ ให้ทางรีสอร์ทไปรับที่ตัวอำเภอหรือว่าเดินทางมาเองค่ะ ได้ค่ะ แล้วพบกันนะคะ”

หกเดือนผ่านไป

เหมือนมาลิไม่เจอผีปูสำเร็จ และไม่พบวิญญาณบรรพบุรุษใดๆ แต่สิ่งหนึ่งที่เธอพบคือสัจธรรมอย่างหนึ่งในชีวิต

สูงสุดคือสุสัณญ

และอาจเป็นสัณญที่เปลี่ยนชีวิตเหมือนมาลิจากหน้ามือเป็นหลังมือ

เธอค้นพบว่าการอยู่บ้านนอกก็ไม่ได้เลวร้ายอะไร อาจจะดีกว่าตอนที่อยู่กรุงเทพฯ เสียด้วยซ้ำ เธอไม่ต้องเผชิญรถติด ไม่ต้องวุ่นวายกับการเบียดเสียดซื้ออาหาร ไม่ต้องใช้จ่ายไปกับทุกๆ อย่างตั้งแต่ก้าวออกจากบ้าน เธอมีผลไม้จากสวนหลังบ้านกินตลอดปี กับเล่าไก่ไข่อีกเล่าหนึ่งที่ป่าสมพิศช่วยให้อาหารมันระหว่างที่ไม่มีคนอยู่บ้าน มีผักสวนครัวทั้งองุ่น และมิตรภาพจากเพื่อนบ้านที่เหมือนมาลิมั่นใจแล้วว่าเป็นมิตรแท้ ไม่มีสิ่งแอบแฝง

สถานที่ซึ่งเธอหลีกเลี่ยงในคราวแรกอาจกลายเป็นเรือนตายของเธอเมื่อวันสุดท้ายของชีวิตมาถึง

เหมือนมาลิกกลับมาเปิดโฮมสเตย์อีกครั้ง โดยทำช่องทางโพรมิตแบบออนไลน์ เมื่อก่อนประสบความสำเร็จใช้วิธีการแจ้งกับผู้ใหญ่บ้านให้โฆษณาผ่านเว็บไซต์ของจังหวัด มีคนมาพักบ้างประปราย และส่วนมากลูกค้าจะรู้จักที่พักจากการรีวิวของคนที่มาพักก่อนหน้านี้

เหมือนมาลิกทำเพจเฟซบุ๊กเพื่อโพรมิตอีกทาง แน่ใจว่าการโพรมิตแบบนี้เข้าถึงนักท่องเที่ยวได้มากกว่า แต่คงต้องใช้เวลาอีกสักพักกว่าเพจจะมียอดคนติดตามมากพอ

เอาเป็นว่า ณ เวลานั้นห้องพักรับจำนวนสองห้องของเธอก็มีคิวจองในแต่ละเดือนมากพอให้เธอใช้ชีวิตอยู่บ้านนอกได้สบายๆ โดยไม่เดือดร้อนอะไรเลย

“พี่แยม ตื่นได้แล้ว เข้าแล้ว ตื่นๆ”

เสียงเรียกที่เหมือนมาลิกเริ่มจะคุ้นเคยดังมาแต่ไกล เธอเริ่มชินกับวัฒนธรรมของคนละแวกนี้บ้างแล้ว ทั้งการตะโกนเรียกกันเสียงดัง โหวกเหวกและเข้านอกออกในบ้านชองกันได้ตามใจชอบ ตอนแรกเธอตกใจอยู่เหมือนกัน แต่อยู่ไปอยู่มาจึงได้รู้ว่าเขาอยู่กันเช่นนี้

หญิงสาวชะโงกหน้าไปที่ระเบียง เห็นไข่หวานยืนอยู่ข้างล่างพร้อมกับตะกร้าผลไม้

“ตื่นแล้ว เรียกเบาๆ ก็ได้”

“ก็คิดว่ายังไม่ตื่นนี่จะ กลัวไม่ได้ยิน”

เหมือนมาลิกถอนหายใจ เธอตื่นเจ็ดโมงเช้าทุกวัน แต่ก็ยังสายสำหรับคนที่นี่ เพราะฟ้ายังไม่ทันสว่างถนนหน้าบ้านก็มีเสียงมอเตอร์ไซด์วิ่งไปมาแล้ว เพราะเป็นทางผ่านไปตลาดสดที่เปิดขายของตั้งแต่ตีสี่

คิดดูแล้ว ชาวบ้านที่นี่ตื่นเช้ามากเกินไปต่างหาก

ไข่หวานวิ่งขึ้นเรือนมาแล้ววางตะกร้าที่บรรจุมะละกอสุกและ

ขนุนสุกผ่าครึ่งลูกบนโต๊ะ

“ได้ข่าวจากยายว่ามีแขกจองห้องพักรวดเดียวเดือนหนึ่งเลยเหรอฟีแยม” ไชหวานออกอาการตื่นเต้นอย่างไม่ปิดบัง

อันที่จริงตอนเธอรู้ว่ามีคนจองห้องเพื่อเข้าพักรวดหนึ่งเดือนก็แปลกใจมากเหมือนกัน ถึงขนาดต้องถามย้าตั้งหลายรอบเพื่อความแน่ใจ แต่พอรู้ว่าแขกที่จะเข้ามาพักเป็นนักเขียนที่ต้องการมาเก็บข้อมูลสำหรับเขียนหนังสือจึงเข้าใจได้ไม่ยาก

ดีเสียอีก...เพราะบ้านของเธอนักท่องเที่ยวมามากในวันศุกร์และวันเสาร์ การมีแขกเข้าพักรวดทั้งเดือนจึงเป็นเรื่องน่ายินดี

“ใช่! เห็นมัยว่าฝีมือการเขียนเพชทองเที่ยวของฉันไม่ธรรมดา” เหมือนมาลียักคิ้วสองที เธอทำงานสายชาวมาก่อน มีทักษะในการสร้างคอนเทนต์เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้บริโภคอยู่พอควร

“ว่าแต่...แขกเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงอะ”

“ผู้ชาย”

“ผู้ชาย!” ไชหวานพูดย้าคำตอบนั้นด้วยเสียงที่ดั่งขึ้นอีกระดับ บ่งบอกถึงความตกใจ “ไม่อันตรายเหรอฟีแยม ผู้ชายที่ไหนไม่รู้มาอยู่ร่วมชายคาเป็นเดือนๆ”

“กลัวอะไร ที่ผ่านมามีลูกค้าที่เป็นผู้ชายเป็นส่วนมากนะไชหวาน”

“ก็คนอื่นมาคืนสองคืนก็ไป คนนี้อยู่เป็นเดือนเลยนะ”

“อยู่นานสิถึงน่าวางใจมากกว่า คนที่มาแป๊บๆ ไป ดูน่าจะก่ออาชญากรรมได้มากกว่าอีกนะ” เหมือนมาลียกตามาคิด “อีกอย่างเขาบอกว่า เป็นนักเขียน คงอยากจะหาแรงบันดาลใจนั่นแหละ”

“อ้อ...” ไชหวานลากเสียงยาวเหมือนเข้าใจ แต่ดูแล้วไม่น่าจะเข้าใจ เพราะเด็กสาวขมวดคิ้วคล้ายคลางแคลงใจ

“อ้อแล้ว แต่ทำไมทำหน้าที่เหมือนไม่อ้อ”

“ไชหวานไม่เคยเห็นนักเขียนตัวเป็นๆ มาก่อน คงจะเป็นคน

แปลกๆ ไม่เหมือนพวกเราเนอะ”

“นักเขียนก็คนเหมือนเรา จะไม่เหมือนได้ยังไง เขามีสี่สามขาหรือไง” เหมือนมาลีโคลงศิริชะ แล้วหันมาสนใจสมุดจดตารางห้องพัก ที่นี่ไม่มีระบบจัดการห้องพักแบบออนไลน์ อีกอย่างจำนวนห้องแค่สองห้อง จดเอาน่าจะเข้าใจง่ายกว่า

“ไม่ใช่แบบนั้น ไขหวานหมายถึงว่าคงจะเป็นผู้ขายตัวซิดๆ ผอมๆ ใส่แว่นหนา แต่งตัวเซ็กซี่ หลีกหนีสังคมอะไรทำนองนั้น”

เหมือนมาลีคิดตามจินตนาการของไขหวานแล้วทำหน้าไม่ถูกใจหนึ่งก็ได้แย้ง อีกใจ...ก็คล้อยตาม ถึงเธอจะเคยอยู่ในวงการนักข่าวมาก่อน ดูเหมือนจะเป็นสายงานใกล้เคียงกัน แต่เธอแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับกลุ่มคนอาชีพนี้เลย

“ก็คงเทือกๆ นั้นแหละนะไขหวาน แต่อันที่จริงไม่เห็นต้องเดาให้เสียเวลาเลย ประมาณเที่ยงๆ เขาก็เดินทางมาถึงละ รอดูมัยละ”

ไขหวานหรีดตามองสาวรุ่นพี่ผู้ซึ่งนับเป็นเพื่อนใหม่ที่สนิทสนมกันอย่างรวดเร็ว

“เห็นว่าไขหวานว่างมากขนาดนั้นเลยหรอคะ”

“ไม่ว่างก็ไม่มีอะไร เขาอยู่เป็นเดือนต้องได้เห็นหน้ากันอยู่แล้ว”

“ว่างคะ”

“อ้าว!” เหมือนมาลีวางดินสอลงแล้วทำเอวมองเด็กสาวตรงหน้าด้วยแววตาที่คล้ายจะถามว่า ‘จะเอาอย่างไรกันแน่’

อีกฝ่ายยิ้ม ไม่รับรู้แววตาไม่สบอารมณ์นั้น ไขหวานคว้าหมอนใบเล็กบนเก้าอี้ตัวยาวมาจัดให้อยู่ในมุมที่สามารถหนุนนอนได้ เอนร่างลงแล้วบอกกับเจ้าบ้าน

“ระหว่างรอ ขอกาแฟร้อนสักแก้วนะคะพี่”

ความเห็นไม่ตรงกัน...การพนันจึงเกิด

เหมือนมาลีกับไขหวานถกเถียงกันเรื่องรูปร่างหน้าตาของแขก
ผู้จองห้องพักยาวถึงหนึ่งเดือนอยู่สักพักใหญ่ ไขหวานจินตนาการว่า
ชายผู้มาเยือนจะเป็นหนุ่มที่ ผิวขาว ร่างผอมกะหร่อง หัวโต ไล่แห่ง
และสวมแว่นสายตา ส่วนเหมือนมาลีแย้งว่าเขาต้องเป็นชายผู้มีใบหน้า
รกรกิ้มด้วยหนวดเครา ผมยาวถึงกลางหลัง รูปร่างเตี้ยม่อต้อ

“พนันกันมัยละ ถ้าเป็นอย่างที่เธอว่า ฉันจะจัดมือเย็นเลี้ยงยาว
เจ็ดวันไม่ให้ซ้ำเมนูเลย แต่ถ้าเป็นไปตามที่ฉันคิด เธอต้องงดคุยกับ
แฟนเจ็ดวัน”

“โห...ไม่เห็นยุติธรรมเลย ไขหวานห้ามคุยกับพี่ปอกตั้งเจ็ดวัน
ทรมานกว่าพี่แย้มเยอะเลย แค่เลี้ยงข้าวเย็นเจ็ดวัน”

“เฮ้! ก็ฉันไม่มีแฟน เอาน่า ข้าฯ เธออาจจะทายถูกก็ได้”

“ถูกแน่นอนคะ”

“เงินจะกลัวอะไร”

“ก็ได้ แต่ว่านอกจากข้าวเย็นแล้ว ต้องมีลอดช่องน้ำกะทิทุกมื้อ
ด้วยนะ” ไขหวานตอรอง

เหมือนมาลีได้แต่ทำหน้าเมื่อย แต่สุดท้ายก็ตอบตกลง
ดังนั้นทั้งคู่จึงใจจดใจจ่อรอคอยคนกำลังเดินทางมายังกว่าเดิม
กระทั่งเที่ยงตรงกับอีกห้านาที รถสองแถวลงจากเจ้าเดิมก็เคลื่อน
มาหยุดที่หน้าบ้าน เหมือนมาลีกับไขหวานกู่ลี้กู่จอลงไปต้อนรับด้วย
ความละอายเล็กๆ ว่าที่กระตือรือร้นขนาดนี้ มากกว่าจิตบริการคือ
อยากเห็นหน้าแขกเพื่อลุ้นเอาชนะพนัน

“ถึงแล้วครับคุณ สำเร็จสำราญโฮมสเตย์”

ร่างสูงร้อยแปดสิบเจ็ดเซนติเมตรลุกขึ้น เพราะความสูงในระดับ
นั้นทำให้ชายหนุ่มต้องค้อมหลังแล้วค่อยๆ พาตัวเองลงจากรถสองแถว
เหมือนมาลีกับไขหวานมองชายหนุ่มตาค้าง ร่างสูงใหญ่สวม

เสื้อยืดสีเทา มีรอยยับเล็กน้อยที่ชายเสื้อ บ่งบอกว่าเจ้าตัวนั่งท่าเดิมมานานหลายชั่วโมง กางเกงยีนสีเข้มมีรอยฝุ่นจางๆ น้อยกว่ารองเท้าผ้าใบสีขาวที่ฝุ่นแดงเลอะจนแทบไม่เห็นเค้าเดิม สะพายกระเป๋าเป้ใบใหญ่มากๆ ไว้ที่หลัง แต่เจ้าตัวก็ทำเหมือนว่ากระเป๋าใบนี้เองไม่ได้หนักอะไร เพราะแบกมันไว้บนปากกว้างด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เหมือนมาลิกกับไขหวานต่างจับจ้องชายหนุ่มผู้ที่เพิ่งมาถึงตาไม่กะพริบ กว่าจจะรู้ตัวก็ตอนที่ลงจากเดินมาโบกมือตรงหน้าทั้งสอง

“ยายหนู นี่แขกที่ให้ลุงไปรับมา เห็นว่าจะมาอยู่เป็นเดือนเลยหรอะ ยังไงก็ดูแลแขกเขาดีๆ เขาจะได้ประทับใจ ครั้งหน้าจะได้ชวนเพื่อนชวนฝูงมาเที่ยวอีก” ลุงจากบอกอย่างอารมณ์ดี แต่พอเห็นว่าเหมือนมาลิกไม่พูดไม่จา เอาแต่มองผู้โดยสารตาไม่กะพริบ จึงเพิ่มระดับเสียงให้ดังขึ้นอีกนิด

“ยายหนู เป็นอะไรไป ทำไมตาค้างแบบนั้นล่ะ”

“หล่อ” ไขหวานหลุดคำพูดที่คิดออกมา

เหมือนมาลิกกะพริบตาปริบๆ เธอรู้สึกเหมือนไขหวานไม่มีผิด แต่ไม่กล้าพูดออกมา หญิงสาวรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติก่อนจะยกมือสวัสดีผู้อาวุโส

“หวัดดีจ้ะลุงจาก ขอบคุณมากๆ นะลุงที่ช่วยดูแลแขกให้หนู”

“ไม่เป็นไร หน้าทีลุงอยู่แล้ว ลุงได้เงินนี่”

เธอปล่อยลมหายใจยาวเหยียด นึกโมโหตัวเองที่เผลอมองผู้ชายตาไม่กะพริบขนาดนั้น ต้องอยู่ร่วมชายคากันตั้งเดือนหนึ่ง ถ้าผู้ชายรู้ตัวว่าเธอบ้าผู้ชาย จะพานแผ่นแนบหนีไปตั้งแต่วันแรกเอาได้ ต่อไปนี้เธอจะทำให้เขาประทับใจ เพราะในฐานะที่ชายหนุ่มไว้วางใจของห้องพักยาวนานถึงหนึ่งเดือน เธอจะยกให้เขาเป็น ‘ลูกคำวี่ไอพี’

“คุณมีของอะไรให้ช่วยขนมั้ยะคะ” เหมือนมาลิกส่งยิ้มให้ลูกคำวี่ไอพี แล้วชะโงกหน้ามองข้ามหัวไหล่เขาไปยังรถว่ามีสัมภาระอะไร

อีกบ้าง โดยไม่รู้ตัวเลยว่า ‘ลูกค้าวิไล’ ของเธอนั้นมีสีหน้าอย่างไร
ไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่าเขาจ้องมองเธอโดยไม่ละสายตา

“เออ...พี่แย้มๆ” ไข่หวานเห็นปฏิกิริยาของชายหนุ่มก็รีบสะกิด
สาวรุ่นพี่

“ฮะๆ” เหมือนมาลีผู้ตกอยู่ในอาการประหม่า ทำหน้าเหลอเหลา
หันไปมองคนเรียก

ไข่หวานซึ่งนี่วิ่งไปยังคนตัวโต เหมือนมาลีมองตาม จึงได้เห็น
ว่าเจ้าของดวงหน้าคมเข้มกำลังจ้องเธอด้วยแววตา...ที่ไม่ใช่แววตาแบบ
เดียวกับที่เธอมองเขา มันคล้ายกับตบใจปะปนด้วยความเคร่งเครียดที่
เธอเองก็คาดเดาไม่ได้ว่าเขาเป็นอะไรกันแน่

“คุณ...มีอะไรหะคะ” เหมือนมาลีถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ

ชนกันต์ไม่ตอบ เพราะเวลานี้ชายหนุ่มกำลังหุ้อ ใบหน้าร้อน
ผ่าวราวกับมีใครมาจุดไฟเผาหัว ผู้หญิงตรงหน้าคือนักข่าวจรรยาบรรณ
ติดลบคนนั้น

เขาจำได้แม่นราวกับความทรงจำฝังลึกลงไปในห้องสมองของเขา
เลยทีเดียว

ชาตินี้ทั้งชาติชนกันต์ก็ไม่มีวันลืมหน้าคนที่เป็ต้นเหตุให้เพื่อน
รักของเขาต้องตาย

ใบหน้าของเธอ น้ำเสียงของเธอ แววตาของเธอเหมือนวิญญาณ
ร้ายที่ตามหลอกหลอนเขาทุกเมื่อเชิ้อวัน ทุกคืนเขาเฝ้าแต่คิดว่าหาก
เขาปล่อยให้เธอตาย ภควัตคงรอด หากเขาไม่ช่วยเหลือเธอวันนั้น เขา
ก็อาจจะช่วยภควัตได้ทันเวลา

ไม่คิดเลย...ว่าคนชั่วแบบนี้จะโผล่มาให้เขาพบเจอถึงสองครั้ง
สองครา

ตำรวจหนุ่มในคราบนักท่องเที่ยวพยายามระงับความโกรธที่
พลุ่งพล่าน และเพราะว่าเขาถูกฝึกฝนจิตใจมาอย่างเข้มข้น มากพอให้

รู้จักจัดการความรู้สึกต่างๆ ได้อย่างรวดเร็ว ชายหนุ่มจึงปรับสีหน้าให้เป็นปกติได้โดยไม่เผยความเกลียดชังออกมาตามความรู้สึกจริงๆ

“เปล่าครับ ผมแค่นึกเรื่องงาน ก็เลยเครียดขึ้นมาหน่อย”

เหมือนมาลีนี่แหละ

“หล่อแต่ประหลาด อยู่ดีๆ มาคิดเรื่องงานเนี่ยนะ”

แต่เอาเถอะ เธอไม่ได้คาดหวังว่าแขกที่จองห้องพักยาวร่วมเดือนจะเป็นเหมือนคนปกติทั่วไปอยู่แล้ว

“จึ้นเข้าที่พักได้เลยนะคะ เดินทางมาเหนื่อย ตื่นน้ำลายมะลิเย็นๆ ก่อนค่ะ”

“ครับ” เขาตอบสั้นๆ สีหน้าเรียบเฉย

เหมือนมาลียังคงส่งยิ้มเรียกราดโดยไม่รู้ตัวเลยสักนิดว่าหายนะกำลังจะมาเยือน

“โฮมสเตย์ที่นี่มีห้องพักสองห้องอย่างแจ่มไปแล้วนะคะ อีกห้องหนึ่งมีแขกจองมาแค่ศุกร์-เสาร์ วันธรรมดาว่างอยู่” เธอบอกเพื่อให้แขกได้เตรียมใจว่าอาจจะไม่ใช่ส่วนตัวในบางวัน

“ครับ”

“อาหารแต่ละมื้อคุณสามารถแจ้งได้นะคะว่าอยากทานอะไร ถ้าไม่ยากเกินไป ฉันจะจัดหาให้ แต่ถ้านึกไม่ออกเรามีตารางอาหารรายสัปดาห์ให้ลองดูหน้า อ้อ! แต่ถ้ามือไหนไม่รับ อยากทานข้างนอกก็แจ้งได้เช่นกันนะคะ ค่าใช้จ่ายคิดตามที่ท่านเท่านั้นค่ะ”

“ครับ”

“บ้านนี้ไม่มีเครื่องซักผ้า แล้วก็ไม่มีการซักรีด ถ้าหากว่า...”

“เรื่องนั้นผมจัดการเองได้” ชนกันต์ตัดบท เพราะความสามารถในการเก็บอารมณ์ของเขา กำลังจะหมดลง หากผื่นใจทนคุยกับคนตรงหน้าต่อไป เขาอาจพาลั้งมือบีบคอเธอตายได้

เหมือนมาลิกลั่นคำพูดทุกคำลงกระเพาะไป เธอส่งกุญแจห้อง
ให้เขาแล้วยิ้มให้ด้วยรอยยิ้มจริงใจ

แต่ชนกันต์ยังคงทำสีหน้าเรียบเฉย เขารับกุญแจมาเปิดประตู
แล้วเดินเข้าห้องไปทันที ก่อนจะลงกลอนประตูอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มโยนกระเป๋าเป้ลงบนเตียงขนาดห้าฟุตแล้วรีบหยิบ
โทรศัพท์มากดโทร. หาใครบางคน

“ว่าไง ถึงที่หมายแล้วหรือผู้กอง”

“ถึงแล้วครับท่าน แต่ผมอยากขอเปลี่ยนแผน” ชนกันต์บอกกับ
ผู้การณัฐพล ผู้บังคับบัญชาของตนด้วยน้ำเสียงร่อนรน ใจเขาเต้นรัว
ด้วยความโกรธ

“อะไรกัน มีอะไรผิดพลาดหรือไง”

“พลาดมากครับ”

“ยังงี้ละผู้กอง รีบๆ พุดมาเถอะ” น้ำเสียงจากปลายสายดู
ร้อนใจอย่างเห็นได้ชัด

“ก็เพราะว่าโฮมสเตย์ที่ผมมาพักเป็นของ...” ชนกันต์กระดาก
ปากเกินกว่าจะพูดชื่อเธอ “...ยายนักข่าวหิวเงินคนนั้น”

“นักข่าวหิวเงิน?” ณัฐพลต้องนึกอยู่ครู่หนึ่งว่าชนกันต์หมายถึง
ใคร “คนที่ลอบเข้าพื้นที่เกิดเหตุปล้นธนาคารนะหรือ”

“ครับ”

“ช่วยอะไรแบบนี้นะผู้กอง”

“ใช้สิครับ ช่วยฉิบหายเลยละ ผมจะย้ายไปพักที่อื่น ไม่อย่างนั้น
คงได้ปลั้งมือฆ่าคนตายแน่ๆ เลย”

ปลายสายเงียบไปคล้ายอึ้งกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้
เตรียมใจไว้ล่วงหน้า ชนกันต์แทบจะไม่รอฟัง เขาอยู่ไม่ได้ หากต้อง
เห็นหน้าผู้หญิงคนนั้นทุกวัน งานที่วางแผนมาหลายเดือนจะต้องล่ม
อย่างแน่นอน

“ผมคิดว่าเราหาจุดปฏิบัติการใหม่ดีกว่าครับท่าน”

“ไม่มีแล้ว หมู่บ้านนั้นมีโฮมสเตย์อยู่ทีเดียว อีกอย่างเราวางแผนทุกอย่างมาแล้วนะผู้กอง มีอาชีพหน่อย”

หน่วยปฏิบัติการลับติดเตลไทเกอร์มีปฏิบัติการล่อจับพ่อค้ายาจากการสืบสวนพบว่าต้นตอของยาเสพติดมาจากเขตพื้นที่นี้ แต่การสืบสวนไม่อาจสาวไปถึงต้นตอเพราะสายส่งยาเสพติดนั้นถูกฆ่าตัดตอน

หลังจากเก็บหลักฐานอยู่พักใหญ่ก็แน่ใจว่าคนร้ายพักอาศัยอยู่ในละแวกนี้ แผนก็คือชนกันต์แฝงตัวเข้ามาในหมู่บ้าน แล้วทำตัวให้กลมกลืนกับชาวบ้านในละแวกนี้ แน่ใจว่าก่อนมาถึงเขาและทีมงานได้ศึกษาประวัติของชาวบ้านแถบนี้ รวมถึงผู้นำชุมชนมาแล้วเป็นอย่างดีเพื่อความสะดวกในการทำงาน แต่คนเดียวที่ไม่รู้ประวัติกลับเป็นเจ้าของโฮมสเตย์ เพราะเธอเป็นหลานของเจ้าของเดิมที่เพิ่งตายไป เพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ได้ไม่นานจึงไม่มีข้อมูล

นั่นนับเป็นความสะเพร่าที่ไม่น่าให้อภัย

“แต่ว่าผมทำงานไม่ได้จริงๆ แค่เห็นหน้ายังเกลียดแทบตายแล้ว”

“ต้องได้ ลืมเรื่องนั้นไปซะผู้กอง” น้ำเสียงเด็ดขาดดังมาตามสายชนกันต์แทบจะเอาไขก๊อพื้นให้หายคืบคั้น “อย่าว่าแต่ผู้หญิงคนนั้นเป็นสาเหตุให้เพื่อนคุณตายเลย ต่อให้เธอเป็นคนลั่นไกฆ่าเพื่อนคุณ คุณก็ต้องอยู่ทำงานนี้ให้สำเร็จ เข้าใจที่พูดไหม้ย”

ผู้การณัฐพลวางสายไปแล้ว แต่ชนกันต์ยังยืนอึ้ง ถือโทรทัศน์ค้างไว้อย่างนั้น เพราะที่ผู้บังคับบัญชาบอกเป็นสิ่งที่ถูกต้องทุกประการ เพียงแต่เขาไม่เข้าใจเลยว่าเหมือนมาลีมาโล่ที่นี้ได้อย่างไร เขาไม่คิด...ว่าโลกจะกลมได้มากขนาดนี้